

USTAWA

z dnia2010 r. o wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych¹⁾²⁾

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631);
- 2) dyrektywy 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18);
- 3) dyrektywy 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3);
- 4) dyrektywy 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63).

Ustawa wykonuje następujące decyzje:

- 1) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącą mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 49 z 19.02.2004, s. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 57);
- 2) decyzję Komisji nr 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającą zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 55 z 1.03.2005, str. 57);
- 3) decyzję Komisji nr 2006/780/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12);
- 4) decyzję Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1), zmienianą decyzją Komisji nr 2009/339/WE z dnia 16 kwietnia 2009 r. zmieniającą decyzję 2007/589/WE w zakresie włączenia wytycznych dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji oraz danych dotyczących tonokilometrów związanych z działalnością lotniczą (Dz. Urz. UE L 103 z 23.04.2009, str. 10);
- 5) decyzję Komisji nr 2009/450/WE z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 149 z 16.06.2009, str. 69).

W zakresie swojej regulacji ustawa umożliwia wykonanie:

- 1) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 916/2007 z dnia 31 lipca 2007 r. zmieniającym rozporządzenie Komisji (WE) nr 2216/2004 w sprawie ujednoczonego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 200 z 1.08.2007, str. 5);

Rozdział 1 **Przepisy ogólne**

Art. 1.

Ustawa określa zasady funkcjonowania wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2.

1. Wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „systemem”, obejmuje:
 - 1) instalacje, które ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w nich działalności, powodują emisję gazów cieplarnianych;
 - 2) operacje lotnicze wykonywane przez operatora statku powietrznego, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - którym przyznaje się uprawnienia do emisji, na zasadach określonych w ustawie.
2. Wykaz:
 - 1) rodzajów instalacji objętych systemem z podziałem na rodzaje działalności oraz ich kody,
 - 2) wartości progowych odniesionych do zdolności produkcyjnych,
 - 3) gazów cieplarnianych objętych systemem w poszczególnych okresach rozliczeniowych,
 - 4) współczynników ocieplenia wykorzystywanych do obliczania ekwiwalentu– określa załącznik do ustawy.
3. Przepisy ustawy stosuje się do:
 - 1) prowadzącego instalację objętą systemem;
 - 2) operatora statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli:
 - a) posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, wydaną na podstawie art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.³⁾), lub certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, wydany na podstawie art. 160 tej ustawy, lub upoważnienie dla przewoźnika lotniczego będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a tej ustawy, lub zezwolenie dla

-
- 2) rozporządzenia Komisji nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 271 z 11.10.2008, str. 3);
 - 3) Rozporządzenie Komisji nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko oraz ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. systemie handlu uprawnieniami do emisji i gazów cieplarnianych i innych substancji.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1008, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1829, z 2007 r. Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 97, poz. 625, Nr 144, poz. 901, Nr 177, poz. 1095, Nr 180, poz. 1113 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 42, poz. 340.

obcych przewoźników lotniczych, mogących wykonywać przewozy lotnicze do lub z Rzeczypospolitej Polskiej, wydane na podstawie art. 193 tej ustawy lub

- b) Rzeczypospolita Polska została dla tego operatora wskazana jako administrujące państwo członkowskie w rozporządzeniu Komisji nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1).

4. Rokiem bazowym dla operatora statku powietrznego, który rozpoczął wykonywanie operacji lotniczych:

- 1) od dnia 1 stycznia 2006 r., lub po tym dniu jest pierwszy pełny rok kalendarzowy wykonywania tych operacji;
- 2) przed dniem 1 stycznia 2006 r., jest rok kalendarzowy rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2006 r.

Art. 3.

Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) instalacji i ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych oraz instalacji wykorzystujących wyłącznie biomasę;
- 2) operacji lotniczych:
 - a) wykonywanych wyłącznie w celu przewozu – podczas oficjalnej misji – panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, szefów państw, szefów rządów i ministrów wchodzących w skład rządów państwa innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli taki charakter lotu został potwierdzony w planie lotu,
 - b) wojskowych, wykonywanych przez wojskowe statki powietrzne, lotów służby celnej, policji, a także straży granicznej, żandarmerii wojskowej, straży miejskiej i innych służb ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego,
 - c) związanych z działaniami poszukiwawczo–ratowniczymi, lotów przeciwpożarowych i gaśniczych, lotów z pomocą humanitarną i lotów służb ratowniczych, jeżeli są one wykonywane na podstawie zezwolenia właściwego organu,
 - d) wykonywanych wyłącznie na mocy przepisów dotyczących lotów z widocznością, określonych w załączniku 2 do Konwencji o Międzynarodowym Lotnictwie Cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212, późn. zm.⁴⁾),
 - e) kończących się na lotnisku, z którego wystartował statek powietrzny, wykonywanych bez międzylądowania,
 - f) szkoleniowych, wykonywanych wyłącznie w celu uzyskania licencji lub uzyskania uprawnień przez członków personelu lotniczego, jeżeli jest to potwierdzone w planie lotu, pod warunkiem że lot nie jest wykorzystywany do przewozu pasażerów ani ładunku lub do przebazowania statku powietrznego,
 - g) wykonywanych wyłącznie w celu przeprowadzenia badań naukowych lub w celu sprawdzenia, przetestowania lub przeprowadzenia procesu certyfikacji statku powietrznego lub urządzenia pokładowego lub naziemnego,
 - h) wykonywanych przez statek powietrzny o maksymalnej certyfikowanej masie startowej poniżej 5 700 kg,
 - i) wykonywanych w ramach zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nałożonych zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 2408/92/EWG z dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrz-wspólnotowych tras lotniczych (Dz. Urz. UE L 240, z 24.08.1992, str. 8; Dz. Urz. UE

⁴⁾ Zmiany wymienionej Konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1963 r. Nr 24, poz. 137, z 1969 r. Nr 27, poz. 210, z 1976 r. Nr 21, poz. 130, Nr 32, poz. 188 i Nr 39, poz. 227, z 1984 r. Nr 39, poz. 199, z 2000 r. Nr 39, poz. 446, z 2002 r. Nr 58, poz. 527, z 2003 r. Nr 78, poz. 700 i Nr 146, poz. 1413.

Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 1, str. 420), na trasach w regionach najbardziej oddalonych, określonych w art. 299 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/2) lub na trasach, których oferowana roczna wydajność miejsc nie przekracza 30 000 rocznie,

- j) wykonywanych przez operatora statku powietrznego posiadającego certyfikat upoważniający go do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, który realizuje:
 - mniej niż 243 loty w każdym z trzech kolejnych czteromiesięcznych okresów w roku kalendarzowym, albo
 - loty, których łączna roczna emisja wynosi mniej niż 10 000 Mg CO₂.

Art. 4.

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) ekwiwalencie – rozumie się przez to ekwiwalent w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664);
- 2) emisji – rozumie się przez to gazy cieplarniane wprowadzane do powietrza w wyniku działalności człowieka, związanej z eksploatacją instalacji lub z wykonywaną operacją lotniczą;
- 3) gazach cieplarnianych – rozumie się przez to:
 - a) dwutlenek węgla (CO₂),
 - b) metan (CH₄),
 - c) podtlenek azotu (N₂O),
 - d) fluorowęglowodory (HFCs),
 - e) perfluorowęglowodory (PFCs),
 - f) sześćciofluorek siarki (SF₆);
- 4) instalacji – rozumie się przez to instalację w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁵⁾);
- 5) instalacji istniejącej – rozumie się przez to użytkowaną instalację, która spełnia przesłanki objęcia systemem i została ujęta w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem;
- 6) instalacji nowej – rozumie się przez to użytkowaną instalację, która spełnia przesłanki objęcia systemem, a nie została ujęta w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem;
- 7) jednostce poświadczonej redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę poświadczoną redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 8) jednostce redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 9) okresie rozliczeniowym – rozumie się przez to:
 - a) dla prowadzącego instalację okres rozpoczęty w dniu 1 stycznia 2008 r. i kończący się w dniu 31 grudnia 2012 r.,
 - b) dla operatora statku powietrznego okres rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2012 r. i kończący się w dniu 31 grudnia 2012 r.,a także każdy, następujący po tych okresach ośmioletni okres począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r.;
- 10) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, o którym mowa w pkt

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1446 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106 i Nr 79, poz. 666, Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664.

- 15, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 11) operatorze statku powietrznego – rozumie się przez to podmiot uprawniony na podstawie określonego tytułu prawnego do władania statkiem powietrznym, o którym mowa w pkt 15, w celu wykonywania operacji lotniczych;
 - 12) projekcie wspólnych wdrożeń – rozumie się przez to projekt wspólnych wdrożeń w rozumieniu art. 2 pkt 23 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
 - 13) prowadzącym instalację – rozumie się przez to prowadzącego instalację w rozumieniu art. 3 pkt 31 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
 - 14) statku powietrznym – rozumie się przez to statek powietrzny w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. - Prawo lotnicze;
 - 15) tonokilometrze - rozumie się przez to jeden Mg ładunku przewieziony na odległość jednego kilometra;
 - 16) tytule prawnym – rozumie się przez to tytuł prawny w rozumieniu art. 3 pkt 41 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
 - 17) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu dwutlenku węgla, które służy do rozliczenia wielkości emisji w ramach systemu i którym można rozporządzać na zasadach określonych w ustawie;
 - 18) zezwoleniu – rozumie się przez to decyzję administracyjną właściwego organu, potwierdzającą objęcie instalacji systemem i określającą obowiązki prowadzącego instalację w zakresie monitorowania, w której to decyzji, w przypadku instalacji nowej lub dokonania zmiany w instalacji, mogą być przyznane uprawnienia do emisji;
 - 19) zmianie w instalacji – rozumie się przez to wywołującą wzrost emisji rozbudowę instalacji, a w przypadku instalacji wytwarzających ciepło również wywołującą wzrost emisji zmianę w sieci ciepłowniczej związanej z podłączeniem nowych odbiorców.

Art. 5.

Organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do starosty oraz marszałka województwa w sprawach rozstrzyganych na podstawie przepisów ustawy jest minister właściwy do spraw środowiska.

Rozdział 2 Administrowanie systemem

Art. 6.

Nadzór nad systemem sprawuje minister właściwy do spraw środowiska.

Art. 7.

1. Systemem administruje Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwany dalej „Krajowym ośrodkiem”.
2. Do zadań Krajowego ośrodka należy:
 - 1) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o instalacjach objętych systemem, niezbędne do opracowania projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz monitorowania sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie;
 - 2) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o operatorach statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem, niezbędne do monitorowania tych operacji;
 - 3) opiniowanie planów monitorowania, o których mowa w art. 47 ust. 1;

- 4) zbieranie danych i opracowywanie analiz dotyczących systemu;
- 5) opracowywanie projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem;
- 6) informowanie o liczbie uprawnień do emisji, o której mowa w art. 40 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 pkt 1, przyznanej z krajowej rezerwy;
- 7) udostępnianie społeczeństwu projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem w celu wniesienia uwag i wniosków na zasadach określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.⁶⁾);
- 8) opracowywanie sprawozdań dotyczących systemu w zakresie uczestnictwa instalacji w systemie;
- 9) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych i szkoleniowych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu;
- 10) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie związanym z funkcjonowaniem systemu oraz realizacją zobowiązań międzynarodowych w zakresie systemu;
- 11) prowadzenie wykazu audytorów uprawnionych do weryfikacji raportów sporządzanych przez operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje;
- 12) prowadzenie aukcji uprawnień do emisji;
- 13) podanie do publicznej wiadomości informacji o liczbie uprawnień do emisji, które zasiliły krajową rezerwę, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4;
- 14) sporządzanie wykazów prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, którzy naruszyli obowiązki związane z uczestnictwem w systemie, o których mowa w art. 70 ust. 1 i przekazywanie ich Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska;
- 15) przeprowadzanie oceny zweryfikowanych raportów;
- 16) opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących funkcjonowania systemu.

Art. 8.

1. Uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwanym dalej „rejestrem”.
2. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego jest obowiązany do posiadania rachunku, o którym mowa w art. 14 rozporządzenia Komisji (WE) nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 271 z 11.10.2008, str. 3).
3. Niewydane uprawnienia do emisji oraz uprawnienia do emisji, stanowiące krajową rezerwę uprawnień do emisji, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4, i specjalną rezerwę dla operatorów statków powietrznych, o której mowa w art. 20 ust. 1 przyznane Rzeczypospolitej Polskiej, są utrzymywane na krajowym rachunku posiadania w rejestrze.

Art. 9.

1. Za utworzenie rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2, wnosi się opłatę w wysokość stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 340 i Nr 84, poz. 700.

2. Posiadacz rachunku uiszcza, w terminie do dnia 31 marca każdego roku opłatę roczną w wysokości stanowiącej równowartość 25 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok, za który uiszczana jest opłata.
3. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego dalej „Narodowym Funduszem”.
4. Opłaty, o której mowa w ust. 2, nie wnosi się za rok, w którym utworzono rachunek.
5. Podmiot występujący o utworzenie rachunku przekazuje do Krajowego ośrodka dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 10 dni od dnia jej uiszczenia.
6. Posiadacz rachunku przekazuje do Krajowego ośrodka dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 2, w terminie 10 dni od dnia jej uiszczenia.
7. W przypadku nieprzekazania przez podmiot, o którym mowa w ust. 5, dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek nie tworzy rachunku. Utworzenie rachunku następuje niezwłocznie po przekazaniu przez posiadacza rachunku dowodu uiszczenia tej opłaty.
8. W przypadku nieprzekazania przez posiadacza rachunku dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek blokuje ten rachunek. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przekazaniu przez posiadacza rachunku dowodu uiszczenia tej opłaty.

Art. 10.

1. Uprawnieniami do emisji można swobodnie rozporządzać chyba, że ustawa stanowi inaczej.
2. Czynności rozporządzające uprawnieniami do emisji mogą być dokonywane między osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, które posiadają rachunek w rejestrze.
3. Uprawnienia do emisji niewykorzystane w danym roku okresu rozliczeniowego zachowują ważność w kolejnych latach tego okresu.
4. Wydane i niewykorzystane przez prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego uprawnienia do emisji w danym okresie rozliczeniowym są zastępowane odpowiednią liczbą uprawnień do emisji ważnych w kolejnym okresie rozliczeniowym.
5. W terminie do dnia 31 grudnia pierwszego roku okresu rozliczeniowego Krajowy ośrodek wydaje na rachunek prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego odpowiednią liczbę uprawnień do emisji powstałych w wyniku zastąpienia, o którym mowa w ust. 4.

Rozdział 3

Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji

Art. 11.

1. Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem, zwany dalej „krajowym planem”, sporządza się na każdy okres rozliczeniowy na podstawie informacji przekazywanych przez prowadzących instalacje objęte systemem.
2. Prowadzący instalację objętą systemem, a także spełniającą przesłanki objęcia systemem jest obowiązany do przekazywania Krajowemu ośrodkowi informacji, na podstawie których jest opracowywany krajowy plan nie później niż 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
3. Krajowy ośrodek przeprowadza weryfikację informacji, o których mowa w ust. 1, pod względem kompletności zawartych w nich danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń.

4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, zakres, sposób przekazywania, formę i układ informacji, o których mowa w ust. 1, kierując się potrzebą prawidłowego opracowania krajowego planu, koniecznością jednolitego zakresu i układu przekazywanych informacji oraz biorąc pod uwagę sposób monitorowania wielkości emisji gazów cieplarnianych innych niż dwutlenek węgla (CO₂), o których mowa w decyzji Komisji nr 2007/589/WE, a także w wytycznych Międzyrządowego Panelu do spraw Zmian Klimatu (IPCC 2006GL).

Art. 12.

1. Projekt krajowego planu opracowuje Krajowy ośrodek.
2. W krajowym planie określa się:
 - 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w danym okresie rozliczeniowym;
 - 2) całkowitą liczbę uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem;
 - 3) wykaz instalacji wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji na poszczególne lata okresu rozliczeniowego;
 - 4) liczbę uprawnień do emisji, jakie w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych i tych w których dokonano zmiany w instalacji;
 - 5) liczbę lub procentowy udział jednostek poświadczonej redukcji emisji i jednostek redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji oraz sposób wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym;
 - 6) liczbę uprawnień do emisji, które stanowią rezerwę dla projektów wspólnych wdrożeń, które wywołają obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem.
3. W krajowym planie na okres rozliczeniowy rozpoczynający się po dniu 1 stycznia 2013 r. nie określa się informacji, o których mowa w ust. 2 pkt 4 – 6.
4. Opracowując krajowy plan, bierze się pod uwagę:
 - 1) polityki, strategie, plany lub programy dotyczące w szczególności przemysłu, energetyki, transportu, ochrony środowiska oraz rolnictwa i leśnictwa;
 - 2) całkowitą wielkość emisji krajowej oraz emisji z instalacji objętych systemem w poprzednim okresie rozliczeniowym;
 - 3) wynikające ze wskaźników emisji relacje wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw członkowskich Unii Europejskiej;
 - 4) wdrażane technologie efektywne z punktu widzenia ochrony środowiska oraz wytwarzania i wykorzystywania energii.
5. W uzasadnieniu do krajowego planu podaje się:
 - 1) sposób określenia całkowitej liczby uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem;
 - 2) kryteria rozdziału uprawnień do emisji między rodzaje instalacji i między instalacje tego samego rodzaju;
 - 3) sposób określenia liczby uprawnień do emisji, które w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych i tych w których dokonano zmiany w instalacji;
 - 4) sposób określenia liczby lub procentowego udziału jednostek poświadczonej redukcji emisji i jednostek redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji oraz wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym;
 - 5) informacje o sposobie wykorzystania uwag i wniosków zgłoszonych w ramach konsultacji społecznych.

Art. 13.

Krajowy ośrodek zapewnia możliwość zapoznania się społeczeństwa z projektem krajowego planu oraz wniesienia uwag i wniosków. Przepisy art. 39-43 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stosuje się odpowiednio.

Art. 14.

1. Krajowy ośrodek przekazuje, po przeprowadzeniu konsultacji społecznych, projekt krajowego planu ministrowi właściwemu do spraw środowiska.
2. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia projekt krajowego planu z członkami Rady Ministrów.
3. Uzgodniony projekt krajowego planu jest przedkładany Komisji Europejskiej oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej nie później niż na 18 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
4. Jeżeli w terminie 3 miesięcy od przedłożenia projektu krajowego planu, Komisja Europejska nie odrzuci projektu krajowego planu, Rada Ministrów przyjmuje plan, w drodze rozporządzenia.
5. W przypadku, gdy Komisja Europejska odrzuci projekt krajowego planu w części, Rada Ministrów przyjmuje krajowy plan, w drodze rozporządzenia, po akceptacji przez Komisję Europejską poprawionego lub uzupełnionego planu.

Art. 15.

Rozporządzenie, o którym mowa w art. 14 ust. 4, powinno być ogłoszone do dnia 30 września roku poprzedzającego okres rozliczeniowy albo niezwłocznie po akceptacji przez Komisję Europejską krajowego planu, w przypadku gdy Komisja Europejska odrzuciła w części projekt tego planu.

Art. 16.

1. W przypadku odrzucenia przez Komisję Europejską w całości projektu krajowego planu art. 12-15 stosuje się odpowiednio z wyłączeniem art. 14 ust. 3.
2. Nowy projekt krajowego planu jest przedkładany Komisji Europejskiej oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej niezwłocznie.

Art. 17.

1. Rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4, dokonuje się w szczególności z uwzględnieniem stosowanej technologii produkcyjnej, informacji dotyczących najlepszych dostępnych technik, wykorzystywanych surowców i paliw, prognozowanej wielkości produkcji oraz wynikających ze wskaźników emisji relacji wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw.
2. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4, kierując się potrzebą ograniczania wielkości emisji oraz zapewnienia równego traktowania prowadzących instalacje nowe i tych, w których dokonano zmiany w instalacji, z uwzględnieniem przesłanek, o których mowa w ust. 1.

Rozdział 4

Przyznawanie uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych i prowadzącym instalacje

Art. 19

1. Operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska pisemny wniosek o przyznanie uprawnień do emisji, nie później niż na 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.
2. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania opłaty. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.
3. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji powinien zawierać:
 - 1) imię i nazwisko albo nazwę operatora statku powietrznego oraz adres miejsca zamieszkania albo siedziby;
 - 2) oznaczenie okresu rozliczeniowego, którego dotyczy wniosek.
4. Do wniosku o przyznanie uprawnień do emisji operator statku powietrznego dołącza:
 - 1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej;
 - 2) zweryfikowany raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 50 ust. 1, w roku monitorowania, kończącym się na 24 miesiące przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
5. Jeżeli wniosek o przyznanie uprawnień do emisji nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 3 i 4, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.
6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski o przyznanie uprawnień do emisji Komisji Europejskiej nie później niż na 18 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
7. Minister właściwy do spraw środowiska na podstawie decyzji Komisji Europejskiej, oblicza:
 - 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznaných na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek został przekazany do Komisji Europejskiej, mnożąc liczbę tonokilometrów podanych we wniosku o przyznanie uprawnień do emisji przez wartość wzorca porównawczego;
 - 2) liczbę uprawnień do emisji przyznaných na każdy rok okresu rozliczeniowego, operatorowi statku powietrznego, którego wniosek został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat okresu rozliczeniowego.
8. Wzorcem porównawczym jest wskaźnik wykorzystywany przy rozdziale uprawnień do emisji dla operatorów statków powietrznych, wyrażony liczbą uprawnień do emisji przyznaných na tonokilometr, który jest ustalany przez Komisję Europejską.

Art. 20.

1. Operator statku powietrznego może wystąpić z wnioskiem o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy, tworzonej przez Komisję Europejską.
2. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy przydziela się operatorowi statku powietrznego, w przypadku gdy:
 - 1) rozpoczęcie wykonywania operacji lotniczych objętych systemem nastąpiło po zakończeniu roku monitorowania, o którym mowa w art. 19 ust. 4 pkt 2, jeżeli nie stanowi kontynuacji operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego; albo
 - 2) średnioroczny wzrost liczby tonokilometrów pomiędzy rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 19 ust. 4 pkt 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego wynosi ponad 18%, pod warunkiem, że nie jest on następstwem operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego.

3. Przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy operatorowi statku powietrznego, który spełnia przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, nie może przekroczyć 1 000 000 uprawnień do emisji.
4. Roczny przydział uprawnień do emisji na tonokilometr przyznanych operatorowi statku powietrznego ze specjalnej rezerwy nie może przekroczyć rocznego przydziału uprawnień do emisji na tonokilometr przyznanych operatorowi statku powietrznego na zasadach określonych w art. 19 ust. 7 .
5. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy składa się do ministra właściwego do spraw środowiska, nie później niż do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.
6. Wniosek o przydział uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania opłaty. Opłatę wnosi się na rachunek Narodowego Funduszu.
7. Wniosek o przydział uprawnień do emisji powinien zawierać dane, o których mowa w art. 19 ust. 3.
8. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji dołącza się:
 - 1) dowody potwierdzające spełnianie przez operatora statku powietrznego przesłanek, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2;
 - 2) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej;
 - 3) zweryfikowany raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 50 ust. 1, w drugim roku okresu rozliczeniowego.
9. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji, nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 7, 8 i 10, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.
10. Wniosek o przydział uprawnień do emisji operatora statku powietrznego spełniający przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, powinien zawierać dodatkowo informacje o:
 - 1) procentowym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego pomiędzy rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 19 ust. 4 pkt 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
 - 2) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego pomiędzy rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 19 ust. 4 pkt 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
 - 3) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego pomiędzy rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 19 ust. 4 pkt 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego, przekraczającym 18%.
11. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej wnioski, o których mowa w ust. 1, nie później niż do dnia 31 grudnia w trzecim roku okresu rozliczeniowego.
12. Minister właściwy do spraw środowiska na podstawie decyzji Komisji Europejskiej oblicza:
 - 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznanych ze specjalnej rezerwy na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, o którym mowa w ust. 2;
 - 2) liczbę uprawnień do emisji przyznanych ze specjalnej rezerwy na każdy rok okresu rozliczeniowego, operatorowi statku powietrznego, którego wniosek został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat do końca okresu rozliczeniowego.
13. Obliczenie całkowitej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 12, następuje poprzez pomnożenie wartości wzorca porównawczego, którym mowa w art. 19 ust. 8, przez:

- 1) liczbę tonokilometrów wskazanych we wniosku złożonym przez operatora statku powietrznego spełniającego przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) liczbę tonokilometrów przekraczającą procentowy wzrost, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, wskazany we wniosku danego operatora statku powietrznego.

Art. 21.

1. Minister właściwy do spraw środowiska niezwłocznie po dokonaniu obliczeń, o których mowa w art. 19 ust. 7 i art. 20 ust. 12, podaje do publicznej wiadomości za pośrednictwem Biuletynu Informacji Publicznej informacje o całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanym na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego oraz o liczbie uprawnień do emisji przyznanym na każdy rok okresu rozliczeniowego.
2. Krajowy ośrodek na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, w terminie do dnia 28 lutego każdego roku, wydaje na rachunek operatora statku powietrznego, liczbę uprawnień do emisji, jaka została obliczona dla tego operatora na dany rok okresu rozliczeniowego.
3. Krajowy ośrodek informuje Narodowy Fundusz o wydaniu uprawnień do emisji w terminie 10 dni od dnia ich wydania.

Art. 22.

1. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy dla operatorów statków powietrznych, które nie zostały rozdzielone w trybie określonym w art. 20, są przeznaczone do sprzedaży w drodze aukcji.
2. Zasady sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji reguluje rozporządzenie Komisji Europejskiej, wydane na podstawie art. 3d ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE.

Art. 23.

1. Operator statku powietrznego, któremu przyznano uprawnienia do emisji, uiszcza opłatę za wprowadzanie dwutlenku węgla (CO₂) do powietrza w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji przyznanym na pierwszy rok okresu rozliczeniowego i obowiązującej w roku poprzednim jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, dotyczącej dwutlenku węgla (CO₂), objętej uprawnieniem do emisji.
2. Operator statku powietrznego, który uiszczył opłatę, o której mowa w ust. 1, nie ponosi, w tym roku okresu rozliczeniowego, opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, za wprowadzanie do powietrza dwutlenku węgla (CO₂), na którego emisję uzyskał uprawnienia do emisji.
3. Jednostkowe stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza ustala się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 291 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.
4. Operator statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany uiszczyć:
 - 1) 50% kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek operatora statku powietrznego;
 - 2) 50% kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 miesięcy od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek operatora statku powietrznego.
5. Opłatę, o której mowa w ust. 1, wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.

Art. 24.

1. Uprawnienia do emisji są przyznawane instalacji objętej systemem na poszczególne lata okresu rozliczeniowego.
2. Instalacjom istniejącym uprawnienia do emisji są przyznawane w krajowym planie.
3. Instalacjom nowym lub w przypadku dokonania zmiany w instalacji uprawnienia do emisji są przyznawane w zezwoleniu.

4. W terminie do dnia 28 lutego każdego roku Krajowy ośrodek wydaje na rachunek prowadzącego instalację liczbę uprawnień do emisji jaka została przyznana w krajowym planie lub w zezwoleniu na dany rok, z zastrzeżeniem ust. 5.
5. Jeżeli zezwolenie zostało wydane po dniu 28 lutego, Krajowy ośrodek wydaje na rachunek prowadzącego instalację liczbę uprawnień do emisji jaka została przyznana w tym zezwoleniu na pierwszy wskazany w nim rok, w terminie 14 dni od dnia otrzymania kopii ostatecznej decyzji o zezwoleniu.
6. Krajowy ośrodek informuje Narodowy Fundusz o wydaniu uprawnień do emisji w terminie 10 dni od dnia ich wydania.

Art. 25.

1. Prowadzący instalację, której przyznano uprawnienia do emisji, uiszcza opłatę za wprowadzanie dwutlenku węgla (CO₂) do powietrza w wysokości równej iloczynowi:
 - 1) liczby uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok okresu rozliczeniowego w krajowym planie,
 - 2) liczby uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok uczestnictwa instalacji w okresie rozliczeniowym, określonej w zezwoleniu w przypadku instalacji nowych,
 - 3) liczby uprawnień do emisji określonej w zezwoleniu, w przypadku zmiany w instalacji przyznanych na rok w którym dokonano zmiany
- i obowiązującej w roku poprzednim jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, dotyczącej dwutlenku węgla (CO₂), objętej uprawnieniem do emisji.
2. Prowadzący instalację, który uiszczył opłatę, o której mowa w ust. 1, nie ponosi, w tym roku okresu rozliczeniowego, opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, za wprowadzanie do powietrza dwutlenku węgla (CO₂), na którego emisję uzyskał uprawnienia do emisji.
3. Jednostkowe stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza ustala się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 291 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.
4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany uiszczyć:
 - 1) 50% kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek prowadzącego instalację;
 - 2) 50% kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 miesięcy od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek prowadzącego instalację.
5. Opłatę, o której mowa w ust. 1, wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.

Art. 26.

1. Do ponoszenia opłat, o których mowa w art. 23 ust. 1 i art. 25 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.⁷⁾) z tym, że określone w nich uprawnienia organów podatkowych przysługują Narodowemu Funduszowi.
2. Wierzycielem jest Narodowy Fundusz.
3. Organem właściwym w zakresie decyzji wydawanych na podstawie przepisów wymienionych w ust. 1, jest Prezes Zarządu Narodowego Funduszu. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu w sprawach dotyczących opłat jest minister właściwy do spraw środowiska.

⁷⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362 i Nr 57, poz. 466.

Rozdział 6 **Aukcje uprawnień do emisji**

Art. 27.

1. Uprawnienia do emisji z:
 - 1) krajowej rezerwy uprawnień do emisji dla instalacji nowych lub tych w których dokonano zmiany w instalacji,
 - 2) rezerwy uprawnień do emisji dla projektów wspólnych wdrożeń, które wywołają obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 6
 - które nie zostaną wykorzystane do dnia 30 czerwca 2012 r., mogą zostać zbyte w drodze aukcji, z tym, że łączna liczba uprawnień do emisji przeznaczonych na aukcję nie może przekroczyć 10% całkowitej liczby uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w tym okresie rozliczeniowym.
2. Niewykorzystane do dnia 30 czerwca 2012 r. uprawnienia do emisji z rezerwy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, w przypadku projektów wspólnych wdrożeń, które redukują bezpośrednio emisję z instalacji objętych systemem, mogą zostać przekazane, jako uprawnienia do emisji na okres 2008-2012 instalacjom, w których ta redukcja miała miejsce.

Art. 28.

Przeprowadzenie aukcji wymaga zgody Rady Ministrów, wyrażanej na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska.

Art. 29.

1. W aukcji mogą wziąć udział podmioty wskazane w art. 10 ust. 2.
2. Aukcję prowadzi się w formie elektronicznej.
3. Aukcję prowadzi Krajowy ośrodek za pośrednictwem platformy informatycznej, wyłonionej w trybie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223 poz. 1655, z późn. zm.⁸⁾).
4. Krajowy ośrodek ustala regulamin aukcji.
5. Regulamin aukcji wymaga zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw środowiska.
6. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przeprowadzenia aukcji kierując się potrzebą zagwarantowania przejrzystości i prawidłowego funkcjonowania aukcji oraz równego traktowania podmiotów biorących udział w aukcji.
7. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 6, zostaną określone:
 - 1) sposób ustalania liczby sesji aukcji;
 - 2) szczegółowe wymagania dotyczące rejestracji i identyfikacji uczestników aukcji;
 - 3) szczegółowy sposób określenia ceny minimalnej;
 - 4) szczegółowy sposób wyznaczania ceny rozliczeniowej aukcji;
 - 5) zakres informacji zawartych w ogłoszeniu o aukcji.

Art. 30.

1. Krajowy ośrodek zamieszcza ogłoszenie o aukcji w Biuletynie Informacji Publicznej Instytutu Ochrony Środowiska w Warszawie, na co najmniej 30 dni przed jej rozpoczęciem oraz zaprasza do składania ofert.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone Dz. U. z 2008 r. Nr 171, poz. 1058, Nr 220, poz. 1420 i Nr 227, poz. 1509 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 101, Nr 65, poz. 545 i Nr 91, poz. 742.

2. Krajowy ośrodek i uczestnicy aukcji od godziny otwarcia do godziny zamknięcia licytacji przekazują oferty, wnioski i inne oświadczenia za pomocą formularza, umieszczonego na platformie informatycznej, o której mowa w art. 29 ust. 3, umożliwiającego wprowadzenie niezbędnych danych w trybie bezpośredniego połączenia z tą platformą, a także zapewniający bezpieczeństwo transakcji.
3. Dokumenty, o których mowa w ust. 2, pod rygorem nieważności, składa się opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.
4. Aukcja odbywa się w jednej rundzie sesji aukcyjnej.
5. Jeżeli jest to uzasadnione względami ekonomicznymi, Krajowy ośrodek może zdecydować o przeprowadzeniu drugiej rundy sesji aukcyjnej.

Art. 31.

1. Wadium stanowi 20% szacowanej przez uczestnika wysokości oferty, jaką złoży w trakcie aukcji.
2. Wadium może być wniesione w jednej lub kilku następujących formach:
 - 1) pieniądzu;
 - 2) czeku potwierdzonym przez bank;
 - 3) poręczeniu bankowym;
 - 4) gwarancji bankowej;
 - 5) gwarancji ubezpieczeniowej.
3. Wadium w pieniądzu wnoszone jest w nieprzekraczalnym terminie 3 dni przed dniem rozpoczęcia aukcji, na rachunek bankowy Narodowego Funduszu wskazany w ogłoszeniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1.
4. Wadium wnoszone w innej formie niż w pieniądzu składa się w siedzibie Narodowego Funduszu w terminie, o którym mowa w ust. 3.
5. Narodowy Fundusz przekazuje Krajowemu ośrodkowi informację o wniesieniu wadium nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia aukcji.

Art. 32.

1. Krajowy ośrodek przekazuje Narodowemu Funduszowi informację o wyniku aukcji.
2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać:
 - 1) zwycięskie oferty;
 - 2) ceny zakupu;
 - 3) rachunki, na które winny być zwrócone wadia w pieniądzu;
 - 4) sposób postępowania z wadiumi wniesionymi w innych formach niż pieniądzu.
3. Narodowy Fundusz dokonuje zwrotu wniesionego wadium w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1.
4. W przypadku zwycięskich ofert wadium uiszczony w pieniądzu jest zaliczany na poczet ceny zakupu uprawnień do emisji.

Art. 33.

1. Oferty są niedostępne dla pozostałych uczestników aukcji.
2. Uczestnik aukcji w trakcie sesji składa jedną ofertę określając cenę oraz ilość uprawnień, jaką chce nabyć za wskazaną cenę.
3. Złożona oferta wiąże uczestnika do końca danej rundy sesji aukcyjnej i nie może być wycofana.

Art. 34.

1. Krajowy ośrodek akceptuje wszystkie oferty z ceną wyższą lub równą cenie rozliczeniowej aukcji, obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 29 ust. 7.
2. Cena zakupu stanowi iloczyn ceny rozliczeniowej i ilości uprawnień do emisji, na którą opiewa złożona oferta.

Art. 35.

1. Krajowy ośrodek zamyka sesję aukcji:
 - 1) w terminie określonym w ogłoszeniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1;
 - 2) po zakończeniu ostatniej rundy sesji aukcyjnej;
 - 3) jeżeli w ustalonym w ogłoszeniu okresie nie zostaną zgłoszone żadne oferty.
2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości informację o nabywcach uprawnień do emisji, liczbie sprzedanych uprawnień do emisji i uzyskanej cenie rozliczeniowej, zamieszczając ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej Instytutu Ochrony Środowiska w Warszawie.
3. Nabywca uprawnień do emisji uiszcza cenę zakupu w terminie 3 dni od zakończenia aukcji na rachunek bankowy Narodowego Funduszu wskazany w ogłoszeniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1, oraz przekazuje Krajowemu ośrodkowi dowód uiszczenia ceny zakupu.
4. Krajowy ośrodek przekazuje uprawnienia do emisji na rachunek nabywcy w terminie 5 dni od dnia otrzymania dowodu uiszczenia ceny zakupu.
5. Środki pieniężne uzyskane z aukcji stanowią przychód Narodowego Funduszu.

Art. 36.

1. Krajowy ośrodek unieważnia aukcję, jeżeli wszystkie oferty zakupu zawierają ceny niższe niż cena minimalna.
2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości informację o unieważnieniu aukcji w Biuletynie Informacji Publicznej Instytutu Ochrony Środowiska w Warszawie, podając uzasadnienie unieważnienia.

Rozdział 7

Zezwolenia na uczestnictwo instalacji w systemie

Art. 37.

1. Prowadzący instalację objętą systemem jest obowiązany do uzyskania zezwolenia na uczestnictwo instalacji w systemie, zwane dalej „zezwoleнием”.
2. Zezwolenie może być także wydane na rzecz podmiotu, podejmującego realizację nowej instalacji spełniającej przesłanki objęcia systemem.

Art. 38.

1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalację lub podmiotu, o którym mowa w art. 37 ust. 2.
2. Zezwolenie wydaje organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.
3. Jeżeli instalacja jest położona na obszarze właściwości więcej niż jednego organu, właściwy jest organ, na którego obszarze właściwości znajduje się większa część instalacji; organ ten wydaje zezwolenie w uzgodnieniu z pozostałymi właściwymi organami.
4. Zezwolenie wydaje się na czas określony nie dłuższy niż 10 lat.
5. Organ właściwy do wydania zezwolenia przesyła kopię wydanego zezwolenia Krajowemu ośrodkowi, oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

Art. 39.

1. Wniosek o wydanie zezwolenia powinien zawierać:
 - 1) oznaczenie prowadzącego instalację i jego adres miejsca zamieszkania albo siedziby;
 - 2) adres zakładu, na terenie którego jest eksploatowana lub budowana instalacja;
 - 3) informację o tytule prawnym do instalacji;

- 4) informację o rodzaju instalacji, stosowanych urządzeniach i technologiach oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;
 - 5) deklarowany termin oddania instalacji do eksploatacji, w przypadku określonym w art. 37 ust. 2;
 - 6) rodzaje gazów cieplarnianych, które mają być objęte zezwoleniem;
 - 7) czas, na jaki ma zostać wydane zezwolenie;
 - 8) liczbę uprawnień do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego w rozbiciu na poszczególne lata, w przypadku instalacji nowych lub tych, w których dokonano zmiany w instalacji.
2. Do wniosku o wydanie zezwolenia należy dołączyć:
- 1) pozwolenie zintegrowane albo pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli jego uzyskanie jest wymagane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska; pozwoleń tych nie dołącza się, jeżeli zostały one wydane przez organ właściwy do wydania zezwolenia lub organ właściwy do wydania zezwolenia je posiada;
 - 2) streszczenie wniosku sporządzone w języku niespecjalistycznym;
 - 3) projekt planu monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 52 ust. 1 i 2;
 - 4) decyzję o pozwoleniu na użytkowanie instalacji lub potwierdzenie dokonania zawiadomienia o zakończeniu budowy i zamiarze przystąpienia do użytkowania instalacji w przypadku, gdy pozwolenie na użytkowanie nie jest wymagane.
3. Wniosek składa się w formie pisemnej.
4. Projekt planu monitorowania składa się w formie pisemnej i elektronicznej.

Art. 40.

1. W zezwoleniu określa się:
 - 1) oznaczenie prowadzącego instalację i jego adres miejsca zamieszkania albo siedziby;
 - 2) adresu zakładu, na terenie którego jest eksploatowana lub budowana instalacja;
 - 3) rodzaje instalacji objętych systemem oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;
 - 4) rodzaje gazów cieplarnianych objętych zezwoleniem;
 - 5) czas, na jaki zostaje wydane zezwolenie.
2. W zezwoleniu zatwierdza się plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 52 ust. 1 i 2.
3. W przypadku dokonania zmiany w instalacji, w zezwoleniu określa się także:
 - 1) liczbę uprawnień do emisji przyznanych na czas od dnia wydania decyzji do końca okresu rozliczeniowego, po otrzymaniu od Krajowego ośrodka pisemnej informacji o maksymalnej możliwej do przyznania liczbie uprawnień do emisji dla danej instalacji;
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 25 ust. 1.
4. Dla instalacji nowych w zezwoleniu określa się także:
 - 1) liczbę uprawnień do emisji przyznanych od dnia wydania decyzji do końca okresu rozliczeniowego, po otrzymaniu od Krajowego ośrodka pisemnej informacji o maksymalnej możliwej do przyznania liczbie uprawnień do emisji dla danej instalacji;
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 25 ust. 1.
5. Informacje o maksymalnej możliwej do przyznania liczbie uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 3 i 4, wiążą organ wydający zezwolenie.
6. W przypadku instalacji nowej lub dokonania zmiany w instalacji, organ właściwy do wydania zezwolenia kopię wydanego zezwolenia przesyła do Krajowego ośrodka.

Art. 41.

1. W zezwoleniu, o którym mowa w art. 37 ust. 2, nie określa się liczby uprawnień do emisji .

2. Prowadzący instalację jest obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę zezwolenia w zakresie przyznania uprawnień do emisji w terminie 14 dni od dnia oddania do użytkowania instalacji. Przepis art. 41 ust. 4 stosuje się odpowiednio
3. Zezwolenie, o którym mowa w art. 37 ust. 2, wygasa jeżeli prowadzący instalację nie rozpoczął działalności objętej zezwoleniem w terminie dwóch lat od dnia, w którym zezwolenie stało się ostateczne.
4. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie zezwolenia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 3.

Art. 42.

1. Prowadzący instalację jest obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku:
 - 1) zmiany w instalacji;
 - 2) zmiany planu monitorowania, o którym mowa w art. 52 ust. 4;
 - 3) zmiany prowadzącego instalację lub nazwy, pod którą prowadzący instalację prowadzi działalność objętą systemem;
 - 4) zmiany przepisów regulujących sposób monitorowania wielkości emisji.
2. Prowadzący instalację ma obowiązek wystąpienia z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od wystąpienia zdarzenia uzasadniającego jego złożenie chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Art. 43.

1. W przypadku wyczerpania krajowej rezerwy, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4, wydanie całości lub części przydziału uprawnień do emisji na rachunek prowadzącego instalację określonego w zezwoleniu, o którym mowa w art. 40 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 pkt 1, następuje po zasileniu rezerwy odpowiednią liczbą uprawnień do emisji.
2. W przypadku, gdy krajowa rezerwa uprawnień do emisji, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4, została wyczerpana, prowadzącemu instalację nie przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z niewydania uprawnień do emisji lub późniejszego ich wydania.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek na podstawie informacji zawartych w rejestrze, sporządza wykaz prowadzących instalacje wraz z przyporządkowaną im liczbą uprawnień do emisji, które do dnia 31 grudnia ostatniego roku okresu rozliczeniowego nie zostały wydane.
4. Wykaz, o którym mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek przekazuje organowi właściwemu do wydania zezwolenia w terminie 14 dni od dnia zakończenia okresu rozliczeniowego.
5. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia, o którym mowa w art. 40 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 pkt 1, w części dotyczącej liczby przyznanых uprawnień do emisji, które na skutek wyczerpania krajowej rezerwy nie zostały wydane do dnia 31 grudnia ostatniego roku okresu rozliczeniowego.

Art. 44.

1. Z dniem nabycia tytułu prawnego do instalacji objętej systemem, nabywca przejmuje prawo do rozporządzania uprawnieniami do emisji przyznanymi tej instalacji.
2. Nabywca jest obowiązany zgłosić Krajowemu ośrodkowi nabycie tytułu prawnego do instalacji objętej systemem w terminie 14 dni od dnia tego zdarzenia.
3. Nabywca tytułu prawnego do instalacji objętej systemem jest odpowiedzialny za rozliczenie wielkości emisji z tej instalacji.
4. Zbywca tytułu prawnego do instalacji objętej systemem ma obowiązek przekazania nabywcy wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu.
5. Na wniosek nabywcy tytułu prawnego do instalacji objętej systemem organ właściwy do wydania zezwolenia przenosi, w drodze decyzji, prawa i obowiązki wynikające z zezwolenia.

Art. 45.

1. Jeżeli w wyniku podziału instalacji objętej systemem powstaje jedna lub więcej instalacji, które spełniają przesłanki uczestnictwa w systemie, prowadzący te instalacje występują w terminie 14 dni od dnia podziału z wnioskiem o zmianę lub wydanie zezwolenia dla każdej z powstałych instalacji.
2. Do instalacji powstałych w wyniku podziału przepisy rozdziału 9 stosuje się odpowiednio.
3. Jeżeli w wyniku podziału instalacji powstanie instalacja, która nie spełnia przesłanek uczestnictwa w systemie, art. 46 stosuje się odpowiednio.
4. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się oświadczenie prowadzących instalacje o sposobie podziału liczby uprawnień do emisji przyznanych instalacji przed jej podziałem.
5. W zezwoleniach wydawanych instalacjom powstałym w wyniku podziału określa się także:
 - 1) liczbę uprawnień do emisji przyznanych instalacjom, na czas do końca okresu rozliczeniowego, zgodnie z oświadczeniem, o którym mowa w ust. 4;
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 25 ust. 1, odpowiednio do dokonanego zgodnie z pkt 1 podziału uprawnień do emisji.
6. Łączna liczba uprawnień do emisji przyznanych instalacjom powstałym w wyniku podziału w kolejnych latach okresu rozliczeniowego nie może być większa od liczby uprawnień do emisji przyznanych instalacji przed jej podziałem.

Art. 46.

1. Prowadzący instalację jest obowiązany, w terminie 14 dni od zdarzenia uzasadniającego przyjęcie, że instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem poinformować o tym zdarzeniu, na piśmie, organ właściwy do wydania zezwolenia i Krajowy ośrodek.
2. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia w przypadku gdy instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, w szczególności gdy zaprzestano eksploatacji instalacji.
3. Za zaprzestanie eksploatacji instalacji uznaje się sytuację, w której zweryfikowana emisja z instalacji w poprzednim roku okresu rozliczeniowego wyniosła zero.
4. Kopię decyzji stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia organ właściwy do wydania zezwolenia przesyła Krajowemu ośrodkowi i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska w terminie 14 dni od dnia kiedy decyzja stała się ostateczna.
5. Prowadzący instalację jest obowiązany do sporządzenia raportu, o którym mowa w art. 53 ust. 3, z tym, że raport ten sporządza się na dzień zdarzenia, o którym mowa w ust. 2. Przepisy rozdziału 9 stosuje się odpowiednio, chyba że ustawa stanowi inaczej.
6. Uprawnienia do emisji przyznane w krajowym planie lub w zezwoleniu na poszczególne lata okresu rozliczeniowego następujące po roku kalendarzowym, w którym miało miejsce zdarzenie, o którym mowa w ust. 1, zasilają krajową rezerwę uprawnień do emisji, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4.

Rozdział 8
Monitorowanie i rozliczanie wielkości emisji

Art. 47.

1. Operator statku powietrznego spełniający przesłanki objęcia systemem jest obowiązany sporządzić:
 - 1) plan monitorowania wielkości emisji;
 - 2) plan monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych.

2. Operator statku powietrznego jest obowiązany sporządzić plany monitorowania, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy przewiduje, że ze względu na charakter wykonywanych przez niego operacji lotniczych w roku 2009 lub 2010, operacje lotnicze wykonywane po 1 stycznia 2012 r. zostaną objęte systemem.
3. Plany monitorowania, o których mowa w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw środowiska.

Art. 48.

1. Wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 47 ust. 1, operator statku powietrznego jest obowiązany złożyć do ministra właściwego do spraw środowiska w terminie do dnia 30 czerwca 2010 r.
2. Wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania powinien zawierać:
 - 1) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres miejsca zamieszkania albo siedziby operatora statku powietrznego;
 - 2) dane o typie statku powietrznego, numer fabryczny i aktualne podstawowe dane techniczne statku powietrznego pozwalające określić jego rodzaj i charakterystykę;
 - 3) rodzaje gazów cieplarnianych, które mają być objęte planem.
3. Do wniosku o zatwierdzenie planów monitorowania należy dołączyć:
 - 1) odpowiednio dokumenty, o których mowa w art. 2 ust. 3 pkt 2;
 - 2) plan monitorowania wielkości emisji oraz plan monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych.
4. Plany monitorowania dołącza się w formie pisemnej i elektronicznej.
5. Jednocześnie ze złożeniem wniosku o zatwierdzenie planów monitorowania operator statku powietrznego przekazuje kopie tych planów Krajowemu ośrodkowi.
6. Informację dotyczącą sporządzenia planów monitorowania zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 55, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania tych planów.

Art. 49.

Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze decyzji, zatwierdza plany monitorowania operatora statku powietrznego.

Art. 50.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany dokonywać przeglądu planu monitorowania wielkości emisji przed rozpoczęciem każdego okresu rozliczeniowego.
2. Operator statku powietrznego jest obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę planu monitorowania w przypadku zmiany:
 - 1) w średniorocznych zgłaszanych emisjach, które wymagają od operatora statku powietrznego zmiany poziomu dokładności, o którym mowa w ust. 3;
 - 2) liczby operacji lotniczych lub wartości emisji, wskutek której operator przekracza próg ustalony dla niewielkich źródeł emisji;
 - 3) rodzaju stosowanego paliwa.
3. Poziom dokładności jest rozumiany jako metodyka ustalania poszczególnych elementów zestawu danych: ilości zużytego paliwa, surowca, materiału, wartości opałowej paliwa, wskaźników emisji, współczynnika utleniania lub konwersji oraz zawartości węgla i frakcji biomasy; w poszczególnych grupach emisji, w celu jak najdokładniejszego określenia wielkości emisji CO₂; poziom dokładności oznaczony jest kolejnymi liczbami od 1 do 4, z tym że im większa liczba, tym poziom dokładności jest wyższy; równoważne poziomy dokładności oznaczone są literą a lub b.

Art. 51.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany sporządzić raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych, w roku monitorowania.

2. Rokiem monitorowania jest rok kalendarzowy kończący się na 24 miesiące przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
3. Raport, o którym mowa w ust. 1, zweryfikowany przez audytorów, o których mowa w art. 57, operator statku powietrznego przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - 1) na co najmniej 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego;
 - 2) do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego w przypadku, gdy informacje zawarte w raporcie są podstawą ubiegania się o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy.
4. Minister właściwy do spraw środowiska może przeprowadzić ocenę zweryfikowanego raportu o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych, pod względem kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 55 i z zatwierdzonym planem monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych. Przepisy art. 59 ust. 5 - 7 stosuje się odpowiednio.

Art. 52.

1. Prowadzący instalację spełniający przesłanki objęcia systemem jest obowiązany sporządzić plan monitorowania wielkości emisji.
2. Podmiot podejmujący się realizacji nowej instalacji spełniającej przesłanki objęcia systemem jest obowiązany sporządzić plan monitorowania, o którym mowa w ust. 1, o ile zamierza wystąpić z wnioskiem o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 37 ust. 2.
3. Plan monitorowania, o którym mowa w ust. 1 i 2, podlega zatwierdzeniu w zezwoleniu.
4. Prowadzący instalację jest obowiązany do zmiany planu monitorowania w przypadku:
 - 1) zmiany stosowanej metodyki monitorowania wymuszonej koniecznością funkcjonowania instalacji w warunkach odbiegających od normalnych trwającej dłużej niż 14 dni, jeżeli odpowiedni sposób monitorowania nie został przewidziany w planie monitorowania wielkości emisji;
 - 2) zmiany stosowanej metodyki monitorowania w związku z poprawą dokładności danych pod warunkiem, że zastosowanie innej metodyki monitorowania będzie racjonalne kosztowo i wykonalne technicznie;
 - 3) zmiany stosowanego paliwa oraz materiałów;
 - 4) ujawnienia błędów w stosowanej metodyce monitorowania;
 - 5) przekroczenia poziomu średniorocznej wielkości emisji w danej grupie emisji, o której mowa w ust. 5, wynikającego ze zweryfikowanego raportu.
5. Grupa emisji to przedział, w jakim znajduje się dana instalacja, określony zgodnie ze średnią wielkością rocznej emisji dwutlenku węgla (CO₂) w poprzednim okresie rozliczeniowym z całej instalacji, gdzie:
 - 1) grupa A oznacza średnią wielkość rocznej emisji CO₂ w poprzednim okresie rozliczeniowym ≤ 50 tys. Mg CO₂;
 - 2) grupa B oznacza średnią wielkość rocznej emisji CO₂ w poprzednim okresie rozliczeniowym > 50 tys. Mg CO₂ i ≤ 500 tys. Mg CO₂;
 - 3) grupa C oznacza średnią wielkość rocznej emisji CO₂ w poprzednim okresie rozliczeniowym > 500 tys. Mg CO₂- w przypadku instalacji nowych przedział ustala się zgodnie z oszacowaną wielkością emisji.

Art. 53.

1. Prowadzący instalację, który otrzymał zezwolenie, jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji, zgodnie z zatwierdzonym planem monitorowania, o którym mowa w art. 52 ust. 1, oraz rozliczania wielkości emisji.
2. Operator statku powietrznego jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji, zgodnie z zatwierdzonym planem monitorowania, o którym mowa w art. 48, oraz rozliczania wielkości emisji.

3. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego rozlicza wielkości emisji na podstawie raportu sporządzanego za poprzedni roku okresu rozliczeniowego.

Art. 54.

Prowadzący instalację nie może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 62 ust. 1 i ust. 2, uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego.

Art.55.

Minister właściwy do spraw środowiska, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób monitorowania wielkości emisji pochodzącej z instalacji objętej systemem;
 - 2) sposób monitorowania wielkości emisji pochodzącej z operacji lotniczych;
 - 3) sposób monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych;
 - 4) wymagania, jakim powinny odpowiadać plany monitorowania wielkości emisji;
 - 5) wymagania, jakim powinien odpowiadać plan monitorowania dotyczący liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych;
 - 6) zakres informacji zawartych w raporcie o wielkości emisji pochodzącej z instalacji objętej systemem;
 - 7) zakres informacji zawartych w raporcie o wielkości emisji oraz raporcie o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych;
 - 8) wymagania dotyczące weryfikacji raportów
- kierując się potrzebą zapewnienia wiarygodności informacji o wprowadzanych do powietrza gazach cieplarnianych objętych systemem i koniecznością jednolitego sposobu monitorowania, raportowania i weryfikacji wielkości emisji przez prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych.

Art. 56.

Raporty, o których mowa w art. 51 ust. 1 i art. 53 ust. 3, podlegają weryfikacji przez audytorów, o których mowa w art. 57 ust. 1, w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym.

Art. 57.

1. Akredytację audytorów uprawnionych do weryfikacji raportów, zwanych dalej „audytorami”, prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2087, z późn. zm.⁹⁾).
2. Krajowy ośrodek prowadzi wykaz audytorów.
3. Audytor powinien:
 - 1) wykazać się znajomością stosowania procedur zapewniających bezstronność i niezależność prowadzonej weryfikacji oraz zachowaniem poufności danych poddawanych weryfikacji:
 - a) nieutrzymywać relacji pomiędzy nim a podmiotem świadczącym usługi doradcze lub wsparcia technicznego oparte na wspólnej własności, zarządzie, kierownictwie lub pracownikach, wspólnie użytkowanych zasobach, środkach finansowych, umowach lub prowadzonej sprzedaży oraz płatności prowizji od sprzedaży lub innej metodzie motywacyjnej związanej ze zdobywaniem nowych klientów,
 - b) nieoferować jakiegokolwiek klientowi jednocześnie usług weryfikacji oraz usług doradczych, mających na celu opracowanie planu monitorowania lub wsparcie przy sporządzaniu raportów oraz pomocy technicznej mającej na celu

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. w Dz. U. z 2005 r. Nr 64, poz. 565 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1832 i 1834, z 2007 r. Nr 21, poz. 124 i Nr 192, poz. 1381 oraz z 2008 r. Nr 157, poz. 976 i Nr 227, poz. 1505.

- opracowanie lub utrzymanie, na jakimkolwiek etapie, systemu wdrożonego dla celów monitorowania emisji,
- c) zapewnić, że prowadzone działania nie mają wpływu na zachowanie poufności, obiektywności oraz bezstronności prowadzonej weryfikacji;
- 2) wykazać się doświadczeniem zawodowym gwarantującym prawidłowe wykonywanie obowiązków audytora, związanym z:
 - a) projektowaniem instalacji technologicznych i ekologicznych, lub
 - b) nadzorem i kontrolą procesów i urządzeń technologicznych z uwzględnieniem wymogów ochrony środowiska, lub
 - c) badaniem systemów ekzarządzania oraz weryfikacją danych i raportów dotyczących środowiska, lub
 - d) zarządzaniem oraz bilansowaniem emisji;
 - 3) posiadać odpowiednie wykształcenie poświadczane dyplomem ukończenia studiów pierwszego stopnia, w zakresie technicznym, ekonomicznym, przyrodniczym, lub przynajmniej dziesięcioletnie doświadczenie zawodowe;
 - 4) uczestniczyć w przynajmniej 20 dniach audytu weryfikacyjnego dotyczącego weryfikacji emisji gazów cieplarnianych, pełniąc rolę audytora.

Art. 58.

Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego ponosi koszty weryfikacji raportu.

Art. 59.

1. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego przedkłada Krajowemu ośrodkowi raport, o którym mowa w art. 56, zweryfikowany przez audytora w terminie do dnia 30 marca każdego roku.
2. Raport przedkłada się w formie pisemnej oraz w formie elektronicznej.
3. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży zweryfikowanego raportu w terminie, Krajowy ośrodek blokuje rachunek w rejestrze do czasu przedłożenia zweryfikowanego raportu. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przedłożeniu zweryfikowanego raportu.
4. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę zweryfikowanego raportu, pod względem kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 55 i z zatwierdzonym planem monitorowania wielkości emisji.
5. Jeżeli z oceny Krajowego ośrodka wynika, że zweryfikowany raport nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 4, Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego o wyjaśnienia.
6. Jeżeli z udzielonych wyjaśnień wynika potrzeba dokonania zmian w zweryfikowanym raporcie, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o dokonanie zmian w tym raporcie.
7. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany, w uzgodnieniu z audytorem, który przeprowadził weryfikację raportu, wprowadzić zmiany do raportu i przedłożyć poprawiony raport w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

Art. 60.

1. Jeżeli Krajowy ośrodek nie uzyska wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalację, albo w terminie nie otrzyma poprawionego raportu, występuje, za pośrednictwem Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, o przeprowadzenie przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska kontroli w celu sprawdzenia, czy ustalenia zweryfikowanego raportu są zgodne ze stanem faktycznym.
2. Kontrolę prowadzi się na zasadach określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z

późn. zm.¹⁰⁾) wyłączeniem przepisów rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 z późn. zm.¹¹⁾).

3. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdzi nieprawidłowości, które miały wpływ na ustalenie wielkości emisji, wydaje decyzję określającą wielkość rzeczywistej emisji w roku okresu rozliczeniowego, którego dotyczy raport.
4. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska niezwłocznie przekazuje Krajowemu ośrodkowi kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 3.
5. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdzi zgodność ustaleń zawartych w zweryfikowanym raporcie ze stanem faktycznym, przekazuje prowadzącemu instalację i Krajowemu ośrodkowi informacje w tym zakresie.

Art. 61.

1. Krajowy ośrodek wprowadza do rejestru wielkość emisji na podstawie:
 - 1) zweryfikowanego raportu, o którym mowa w art. 56 albo
 - 2) raportu, o którym mowa w art. 59 ust. 7 albo
 - 3) ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 60 ust. 3.
2. Krajowy ośrodek powiadamia pisemnie prowadzącego instalację oraz operatora statku powietrznego o wprowadzeniu informacji o zweryfikowanej emisji do krajowego rejestru, w przypadkach o których mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3.

Art. 62.

1. W terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego dokonuje, za pośrednictwem rachunku w rejestrze, rozliczenia wielkości emisji polegającego na umorzeniu uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji ustalonej na podstawie zweryfikowanego raportu, o którym mowa w art. 56, sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.
2. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 59 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 60 ust. 3, wynika, że wielkość emisji była większa, niż określona w zweryfikowanym raporcie, o którym mowa w art. 56, prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego w terminie 14 dni od dnia wprowadzenia przez Krajowy ośrodek wielkości emisji, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 2 i 3, dokonuje umorzenia w rejestrze brakującej ilości uprawnień do emisji.
3. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 59 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 60 ust. 3, wynika, że emisja była mniejsza, niż określona w zweryfikowanym raporcie, o którym mowa w art. 56, umorzone uprawnienia w ilości przekraczającej wielkość emisji są zaliczane na poczet rozliczenia emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego.

Rozdział 10 **Grupa instalacji**

¹⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587 i Nr 124, poz. 859, z 2008 r. Nr 138, poz. 865, Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206 i Nr 79, poz. 666.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 127, poz. 880 i Nr 180, poz. 1280, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 116, poz. 732, Nr 141, poz. 888, Nr 171, poz. 1056 i Nr 216, poz. 1367, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 18, poz. 97, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540.

Art. 63.

1. Prowadzący instalacje należące do tego samego rodzaju działalności mogą do dnia 31 grudnia 2011 r. tworzyć grupę instalacji, w ramach której mogą wspólnie rozliczać wielkość emisji w okresie rozliczeniowym 2008-2012.
2. Prowadzący instalacje przed wystąpieniem z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji powołują zarządcę, który na czas istnienia grupy dysponuje rachunkami instalacji wchodzących w jej skład na zasadach określonych w regulaminie, o którym mowa w art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz który będzie odpowiedzialny za rozliczanie wielkości emisji.
3. Prowadzący instalacje występują z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji do ministra właściwego do spraw środowiska.
4. Wniosek o utworzenie grupy instalacji powinien zawierać:
 - 1) wykaz i określenie rodzaju instalacji w ramach danego rodzaju działalności wchodzących w skład grupy instalacji;
 - 2) oznaczenie prowadzących instalacje wchodzące w skład grupy instalacji oraz ich adresy zamieszkania albo siedziby;
 - 3) oznaczenie zarządcy, jego adres miejsca zamieszkania albo siedziby oraz dokument potwierdzający jego powołanie;
 - 4) okres, na który grupa instalacji ma być utworzona;
 - 5) wskazanie sposobu rozliczenia wielkości emisji w przypadku, gdy zarządca grupy nie dokona tego rozliczenia.
5. Minister właściwy do spraw środowiska przesyła do Komisji Europejskiej wniosek o utworzenie grupy instalacji niezwłocznie po jego otrzymaniu.
6. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie utworzenia grupy instalacji, w przypadku gdy Komisja Europejska w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku nie zgłosi zastrzeżeń w sprawie utworzenia tej grupy. W przypadku gdy Komisja Europejska zgłosi zastrzeżenia, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie utworzenia grupy instalacji, po zaakceptowaniu przez Komisję Europejską zmian dostosowujących wniosek do zgłoszonych zastrzeżeń.
7. W przypadku instalacji wchodzących w skład grupy instalacji obowiązek rozliczenia wielkości emisji spoczywa na zarządcy grupy.
8. Przepisy art. 56, art. 62 ust. 1 i art. 66 ust. 1 stosuje się odpowiednio do zarządcy grupy.
9. W przypadku, gdy zarządca grupy nie rozliczy wielkości emisji za rozliczenie odpowiadają prowadzący instalacje objęte grupą na zasadach określonych we wniosku, o którym mowa w ust. 4.

Rozdział 11

Wykorzystanie jednostek poświadczonej redukcji emisji i jednostek redukcji emisji

Art. 64.

1. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji:
 - 1) jednostki redukcji emisji;
 - 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji– przy czym uznaje się, że jedna jednostka odpowiada jednemu uprawnieniu do emisji.
2. Do rozliczenia, o którym mowa w ust. 1, nie wykorzystuje się jednostek uzyskanych w wyniku:
 - 1) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych;
 - 2) użytkowania i zmian użytkowania gruntu;
 - 3) prowadzenia gospodarki leśnej.

3. Liczba jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia rocznej wielkości emisji za rok 2012, wynosi 15% przydziału uprawnień do emisji dla operatora statku powietrznego na ten rok.
4. Liczba jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą operator statku powietrznego może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji, odpowiada procentowej wartości zweryfikowanych emisji za każdy rok w okresie od 2013 do 2020, jednak nie mniejszej niż 1,5%.
5. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” procentową wartość jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji.

Rozdział 12

Sankcje i kary pieniężne

Art. 65.

1. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży w terminie Krajowemu ośrodkowi zweryfikowanego raportu o wielkości emisji, o którym mowa w art. 59 ust. 1, albo raportu, o którym mowa w art. 59 ust. 7, podlega karze pieniężnej w wysokości 10 000 euro.
2. Jeżeli prowadzący instalację nie zgłosi w terminie faktu, że instalacja przestała spełniać przesłanki uczestnictwa w systemie podlega karze pieniężnej w wysokości 5 000 euro.
3. Wysokość kary ustala się stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na dzień, w którym powstał obowiązek.

Art. 66.

1. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie rozliczy wielkości emisji wynikającej ze zweryfikowanego raportu w terminie, o którym mowa w art. 62 ust. 1 i ust. 2, podlega karze pieniężnej w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona i jednostkowej stawki kary pieniężnej.
2. Jednostkowa stawka kary pieniężnej wynosi 100 euro.
3. Wysokość stawki ustala się stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień powszedni następujący po dniu 30 kwietnia roku, w którym powstał obowiązek rozliczenia.

Art. 67.

1. Jeżeli prowadzący instalację nie posiada wymaganego zezwolenia, o którym mowa w art. 37 ust. 1, podlega karze pieniężnej w wysokości 50 000 euro.
2. Wysokość kary ustala się stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na dzień nałożenia kary.
3. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska na wniosek prowadzącego instalację, w drodze decyzji, ustala termin złożenia wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 37 ust. 1, chyba że, prowadzący instalację złożył wniosek o wydanie zezwolenia przed dniem rozpoczęcia kontroli, w wyniku której stwierdzono brak zezwolenia lub przed dniem zakończenia tej kontroli.
4. W przypadku złożenia wniosku o wydanie zezwolenia, w terminach o których mowa w ust. 3, kary pieniężnej nie nakłada się, a postępowanie w sprawie jej nałożenia umarza się.

Art. 68.

1. Jeżeli operator statku powietrznego nie posiada zatwierdzonego planu monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 48 ust. 1, podlega karze pieniężnej w wysokości 50 000 euro.
2. Wysokość kary ustala się stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na dzień jej nałożenia.
3. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska na wniosek operatora statku powietrznego, w drodze decyzji, ustala termin złożenia wniosku o zatwierdzenie planu monitorowania, o którym mowa w art. 48 ust. 1.
4. W przypadku złożenia wniosku o zatwierdzenie planu monitorowania, w terminie o którym mowa w ust. 3, kary pieniężnej nie nakłada się, a postępowanie w sprawie jej nałożenia umarza się.

Art. 69.

1. Kary pieniężne nakłada, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska.
2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza naruszenia, o których mowa w art. 65 - 68 na podstawie wykazów, o których mowa w art. 70 ust. 4, lub ustaleń kontroli.
3. Do kontroli, wykonywanej przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, przestrzegania przepisów ustawy nie stosuje się rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.
4. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przesyła Krajowemu ośrodkowi oraz Narodowemu Funduszowi kopię decyzji w sprawie nałożenia kary, a w przypadku, o którym mowa w art. 65, gdy kara została nałożona na operatora statku powietrznego, także ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Art. 70.

1. Krajowy ośrodek sporządza wykaz prowadzących instalacje albo operatorów statków powietrznych, którzy:
 - 1) w terminie, o którym mowa w art. 59 ust. 1, nie przedłożyli Krajowemu ośrodkowi zweryfikowanego raportu, albo
 - 2) w terminie, o którym mowa w art. 59 ust. 6, nie przedłożyli Krajowemu ośrodkowi raportu;
 - 3) w terminie, o którym mowa w art. 62 ust. 1 i 2, nie dokonali rozliczenia wielkości emisji w liczbie odpowiadającej zweryfikowanej wielkości emisji za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.
2. Krajowy ośrodek przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w terminie do dnia 15 maja każdego roku .
3. Minister właściwy do spraw środowiska sporządza wykaz operatorów statków powietrznych, którzy nie złożyli wniosków o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 48 ust. 1, i przekazuje ten wykaz Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w terminie do dnia 15 maja każdego roku.
4. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekazuje wykazy, o których mowa w ust. 1 i ust. 3, właściwym wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska w terminie 5 dni roboczych od dnia ich otrzymania.

Art. 71

Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej wykaz prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, którzy w terminie, o którym mowa w art. 62 ust. 1 i 2, nie dokonali rozliczenia wielkości emisji w liczbie

odpowiadającej zweryfikowanej wielkości emisji za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.

Art. 72.

1. Kary pieniężne wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, który wydał decyzję.
2. Wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w art. 65-68, wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska przekazują na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie do końca następnego miesiąca po upływie każdego kwartału.

Art. 73.

1. Do ponoszenia kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.
2. Do kar pieniężnych nie stosuje się przepisów działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczących, odroczenia tego terminu, zaniechania ustalenia zobowiązania, zaniechania poboru należności oraz umarzania zaległych zobowiązań i odsetek za zwłokę.
3. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stała się ostateczna.

Art. 74.

1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w terminie do dnia 15 lutego każdego roku, przekazuje Krajowemu ośrodkowi oraz Narodowemu Funduszowi informacje o nałożonych karach pieniężnych w poprzednim roku.
2. Informacja zawiera oznaczenie prowadzących instalacje lub operatorów statków powietrznych, na których nałożono kary pieniężne, oraz wysokość tych kar wraz z podaniem, za jaki rodzaj naruszenia zostały nałożone.

Art. 75.

1. W terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stała się ostateczna Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o operatorach statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku:
 - 1) rozliczenia wielkości emisji wynikającej ze zweryfikowanego raportu albo raportu, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 2;
 - 2) przedłożenia zweryfikowanego raportu z wielkości emisji, albo raportu.
2. Minister właściwy do spraw środowiska, po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, oraz stwierdzeniu, że operator statku powietrznego, pomimo nałożenia mu kary pieniężnej, o której mowa w art. 65 ust. 2, nie złożył wniosku o zatwierdzenie planu monitorowania wielkości emisji, zawiadamia danego operatora statku powietrznego o wszczęciu postępowania w sprawie skierowania do Komisji Europejskiej wniosku o nałożenie zakazu prowadzenia przez tego operatora operacji lotniczych.
3. Minister właściwy do spraw środowiska zapewnia operatorowi statku powietrznego czynny udział w postępowaniu w sprawie, o której mowa w ust. 2.
4. Minister właściwy do spraw środowiska przedkłada Radzie Ministrów do zatwierdzenia wniosek o nałożenie zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych.
5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:

- 1) dowody potwierdzające naruszenie przez operatora statku powietrznego obowiązku przedłożenia zweryfikowanego raportu albo raportu lub obowiązku uzyskania decyzji zatwierdzającej plan monitorowania albo obowiązku dokonania w wymaganym terminie umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji wynikającej ze zweryfikowanego raportu;
 - 2) informację o wymierzonych karach pieniężnych mających na celu doprowadzenie do wykonania obowiązków, które naruszył operator statku powietrznego;
 - 3) uzasadnienie nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej;
 - 4) zalecenia dotyczące czasowego i przestrzennego zakresu obowiązywania zakazu prowadzenia operacji lotniczych oraz dodatkowych warunków lub obowiązków, jakie powinny zostać nałożone na operatora statku powietrznego.
6. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, podlega zatwierdzeniu przez Radę Ministrów w drodze uchwały.
7. Zatwierdzony wniosek, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska kieruje do Komisji Europejskiej.

Rozdział 13 **Zmiany w przepisach obowiązujących**

Art. 76.

W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 14a otrzymuje brzmienie:

„14a) kontrola w celu sprawdzenia czy ustalenia zweryfikowanego raportu są zgodne ze stanem faktycznym, o której mowa w art. 60 ust. 1, ustawy z dnia ... 2010 r. o wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...);”;

2) w art. 18 w ust. 3 uchyla się pkt 2.

Art. 77.

W ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493, z późn. zm.¹²⁾) w art. 5a w ust. 3 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) nabycia lub rozporządzania uprawnieniami do emisji, jednostkami przyznanej emisji, jednostkami redukcji emisji, jednostkami poświadczonej redukcji emisji, o których mowa w ustawie z dnia ... 2010 r. o wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”.

Art. 78.

W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 401:

a) ust.7 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wpływy z opłat, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 2, art. 19 ust. 2, art. 20 ust. 6, art. 23 ust. 1 i art. 25 ust. 1 ustawy z dnia ... 2010 r. o

¹²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 156, poz. 775, Nr 156, poz. 775 z 1997 r. Nr 106, poz. 673, Nr 115, poz. 741 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 155, poz. 1014, Nr 160, poz.1063 z 2000 r. Nr 48, poz. 550, z 2001 r. Nr 4, poz. 26, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 240, poz. 2055, z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, Nr 123, poz. 1291 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 169, poz. 1417 i Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 107, poz. 721.

wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych a także wpływy z kar pieniężnych nałożonych na podstawie art. 65 - 68 tej ustawy”,

b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Przychodami Narodowego Funduszu są także wpływy z aukcji, o której mowa w art. 27 ustawy z dnia ... 2010 r. o wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.”;

2) art. 401 c ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznacza się na finansowanie zadań Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”.

Art. 79.

W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.¹³⁾) w art. 21 w ust. 2 pkt 33 otrzymuje brzmienie:

„33) z zakresu ustawy z dnia ...2010 r. o wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) o:

- a) projektach krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji,
- b) zezwoleniach na uczestnictwo we wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji,
- c) zweryfikowanych raportach o wielkości emisji z instalacji, o których mowa w art. 56 tej ustawy,
- d) zagregowanych danych dotyczących wielkości emisji wynikających z operacji lotniczych zawartych w zweryfikowanym raporcie, o którym mowa w art. 56 tej ustawy,
- e) decyzjach o wymierzeniu kary pieniężnej za niedokonanie umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji wynikającej ze zweryfikowanego raportu w terminie, o którym mowa w art. 66 tej ustawy,
- f) decyzjach o wymierzeniu kary pieniężnej za brak wymaganego zezwolenia, o którym mowa w art. 37 ust. 1 tej ustawy,
- g) decyzjach o wymierzeniu kary pieniężnej za brak zatwierdzonego planu monitorowania, o którym mowa w art. 49 tej ustawy,
- h) decyzjach o wymierzeniu kary pieniężnej za niezgłoszenie faktu, że instalacja przestała spełniać przesłanki uczestnictwa w systemie.”.

Art. 80.

W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664) wprowadza się następujące zmiany w art. 17:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1 Jednostki Kioto i uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto, zwanym dalej „Krajowym rejestrem”.”;

2) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 340 i Nr 84, poz. 700.

„4a. Uprawnienia do emisji są utrzymywane na rachunkach prowadzących instalacje, lub osobistych rachunkach posiadania, o których mowa w art. 14 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 3.”.

Rozdział 14 **Przepisy przejściowe i końcowe**

Art. 81.

1. Z dniem wejścia w życie ustawy:
 - 1) uprawnienia do emisji przyznane na podstawie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784 oraz z 2008 r. Nr 199, poz. 1227), stają się uprawnieniami do emisji w rozumieniu ustawy;
 - 2) zezwolenia wydane na podstawie ustawy, o której mowa w pkt 1, stają się zezwoleniami w rozumieniu ustawy;
 - 3) instalacje objęte wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji na podstawie ustawy, o której mowa w pkt 1, stają się instalacjami objętymi tym systemem w rozumieniu ustawy;
 - 4) Krajowy Rejestr Upnień do Emisji staje się rejestrem w rozumieniu ustawy.
2. Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji przyjęty na podstawie ustawy, o której mowa w ust. 1 pkt 1, zachowuje moc do dnia wejścia w życie nowego krajowego planu.
3. Audytorzy, którzy uzyskali uprawnienia do weryfikacji rocznych raportów na podstawie ustawy o której mowa w ust. 1 pkt 1, zachowują uprawnienia do weryfikacji raportów w rozumieniu ustawy.

Art. 82.

W terminie 60 dni od dnia wejścia w życie ustawy prowadzący instalacje mają obowiązek wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia i zatwierdzenie planu monitorowania wielkości emisji, chyba, że określone w zezwoleniu wymagania w zakresie monitorowania wielkości emisji odpowiadają wymaganiom jakie powinien spełniać plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 52 ust. 1.

Art. 83.

Grupy instalacji utworzone przez prowadzących instalacje należące do tego samego rodzaju działalności, na podstawie ustawy, o której mowa w art. 81 ust. 1 pkt 1, mogą działać do dnia 31 grudnia 2012 r.

Art. 84.

1. Prowadzący instalację objętą systemem, a także spełniającą przesłanki objęcia systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., jest obowiązany do przekazania informacji, o których mowa w art. 11 ust. 2, Krajowemu ośrodkowi, nie później niż na 33 miesiące przed rozpoczęciem tego okresu rozliczeniowego.
2. Krajowy ośrodek przeprowadza weryfikację informacji, o których mowa w ust. 1, pod względem kompletności zawartych w nich danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń i przekazuje je ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie do dnia 1 czerwca 2010 r.
3. Minister właściwy do spraw środowiska w terminie do dnia 30 czerwca 2010 r. przekazuje Komisji Europejskiej zweryfikowane informacje, o których mowa w ust. 2.
4. Do dnia 1 stycznia 2011 r. Krajowy ośrodek przygotowuje projekt krajowego planu na okres rozliczeniowy rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2013 r.
5. Krajowy plan jest przedkładany Komisji Europejskiej w terminie do dnia 30 września 2011 r.

Art. 85.

1. Operator statku powietrznego na okres rozliczeniowy rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2012 r. wniosek, o którym mowa w art. 19 ust. 1, składa w terminie do dnia 31 marca 2011 r.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać zweryfikowane dane dotyczące liczby tonokilometrów odnoszącej się do operacji lotniczych objętych systemem wykonanych w 2010 r.
3. Rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 50 ust. 1, dla okresu rozliczeniowego rozpoczynającego się od dnia 1 stycznia 2012 r. jest rok 2010.
4. Operator statku powietrznego nie dokonuje rozliczenia wielkości emisji za rok 2010 i 2011.

Art. 86.

Przychody, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7 ustawy, o której mowa w art. 78, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy, są uwzględniane przy ustalaniu wysokości zobowiązania określonego w art. 401c ust. 8 ustawy, o której mowa w art. 78, w brzmieniu nadanym ustawą.

Art. 87.

1. Prowadzący instalację posiadający rachunek w Krajowym Rejestrze Upoważnień do Emisji przed dniem wejścia w życie ustawy, obowiązani są do przekazania do Krajowego ośrodka dowodu wniesienia opłaty, o której mowa w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu upoważnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, za pierwszy wpis w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012 w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.
2. W przypadku nie przekazania dowodu wniesienia opłaty Krajowy ośrodek blokuje rachunek prowadzącego instalację. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu uiszczenia tej opłaty.

Art. 88.

Do opłat, o których mowa w art. 25 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu upoważnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji w okresie rozliczeniowym 2008 – 2012 należnych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 89.

1. Do postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, a niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Z dniem wejścia w życie ustawy decyzje wydane na podstawie art. 47 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu upoważnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji wygasają, a postępowania wszczęte w sprawie wyrażenia zgody, o której mowa w art. 47 tej ustawy, umarza się.

Art. 90.

Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 41 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu upoważnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 14 ust. 4 i art. 55 ustawy w brzmieniu dotychczasowym, ale nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2012 r.

Art. 91.

Traci moc ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784 oraz z 2008 r. Nr 199, poz. 1227).

Art. 92.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

**Wykaz
rodzajów instalacji i gazów cieplarnianych objętych systemem
oraz współczynników ocieplenia**

1. Rodzaje działalności i instalacji wraz z wartościami progowymi odniesionymi do zdolności produkcyjnych tych instalacji oraz ich kody objętych systemem są określone w tabeli nr 1.
2. Rodzaje działalności i instalacji wraz z wartościami progowymi odniesionymi do zdolności produkcyjnych tych instalacji oraz ich kody objętych systemem od dnia 1 stycznia 2013 r. są określone w tabeli nr 2.
3. W okresie rozliczeniowym obejmującym okres:
 - 1) od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. systemem jest objęty dwutlenek węgla (CO₂),
 - 2) od dnia 1 stycznia 2013 do dnia 31 grudnia 2020 r. systemem objęte są następujące gazy cieplarniane:
 - a) dwutlenek węgla (CO₂),
 - b) podtlenek azotu (N₂O),
 - c) perfluorowęglowodory (PFC)
4. Współczynnik ocieplenia służący do porównania wielkości udziału różnych gazów w globalnym ociepleniu oraz wyraża wielkość wpływu cząsteczki danego gazu na pochłanianie promieniowania długofalowego Ziemi w stosunku do pochłaniania tego promieniowania przez cząsteczkę dwutlenku węgla (CO₂) dla:
 - 1) dwutlenku węgla (CO₂) wynosi 1 i jest wykorzystywany do obliczania ekwiwalentu;
 - 2) podtlenku azotu (N₂O) wynosi 310;
 - 3) metanu (CH₄) wynosi 21.

Współczynnik ocieplenia dla heksafluorku siarki (SF₆), perfluorowęglodorów (PFC) oraz wodorofluorowęglodorów (HFC) określa rozporządzenie Nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (Dz.Urz. UE L 161, 14.06.2006, str. 1).

Tabela nr 1

Rodzaje działalności	Kod ¹⁾	Rodzaj instalacji	Wartości progowe
Działalność energetyczna	E1.1	instalacje spalania z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych	nominalna moc cieplna ²⁾ ponad 20 MW
	E1.2	instalacje spalania stosowane w zintegrowanych stalowniach, w tym instalacje do walcowania, powtórnego podgrzewania, hartowania, wytrawiania	nominalna moc cieplna ²⁾ ponad 20 MW
	E1.3	instalacje spalania stosowane w produkcji propylenu i etylenu w procesie krakingu petrochemicznego	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 50 tysięcy Mg na rok
	E2	rafinerie ropy naftowej	-
	E3	piece koksownicze	-
Hutnictwo żelaza i stali	F1	instalacje prażenia lub spiekania rud metali, w tym rudy siarczkowej	-

	F2	instalacje do produkcji surówki żelaza lub stali (pierwotnego lub wtórnego wytopu), w tym do ciągłego odlewania stali	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 2,5 Mg wytopu na godzinę
Przemysł mineralny	M1.1	instalacje do produkcji klinkieru cementowego w piecach obrotowych	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 500 Mg na dobę
	M1.2	instalacje do produkcji wapna	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 50 Mg na dobę
	M2.1	instalacje do produkcji szkła, w tym włókna szklanego	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 20 Mg wytopu na dobę
	M2.2	instalacje do produkcji wełny skalnej	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 20 Mg wytopu na dobę
	M3	instalacje do produkcji wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 75 Mg na dobę i pojemność pieca przekraczająca 4 m ³ i gęstość ponad 300 kg wyrobu na m ³ pieca
Inne	O1	instalacje do produkcji masy włóknistej z drewna lub innych materiałów włóknistych	-
	O2	instalacje do produkcji papieru lub tektury	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 20 Mg na dobę

Objaśnienia:

¹⁾ Określony w decyzji Komisji 2005/381/WE z dnia 4 maja 2005 r. ustanawiającej kwestionariusz do składania sprawozdań ze stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 126 z 19.05.2005, str. 43, zmienionej decyzją Komisji 2006/803/WE z dnia 23 listopada 2006 r. zmieniającą decyzję 2005/381/WE ustanawiającą kwestionariusz do składania sprawozdań ze stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE.

²⁾ Ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.

³⁾ Maksymalna ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.

Uwaga: Parametry tego samego rodzaju (nominalna moc cieplna, zdolność produkcyjna) charakteryzujące skalę działalności prowadzonej w instalacji, odnoszące się do więcej niż jednej instalacji tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu sumuje się.

Tabela nr 2

Rodzaje działalności	Kod ¹⁾	Rodzaj instalacji	Wartości progowe
Działalność energetyczna	E1.2	instalacje spalania stosowane w kuźniach, piec do wyżarzania, odlewnie oraz instalacje służące do powlekania	nominalna moc cieplna ²⁾ ponad 20 MW
	E1.4	instalacje spalania stosowane w produkcji wtórnego aluminium	nominalna moc cieplna ²⁾ ponad 20 MW

	E1.5	instalacje spalania stosowane w produkcji i obróbce metali nieżelaznych w tym produkcji stopów, rafinacja, odlewnictwo 9 w tym paliwa wykorzystywane jako czynniki redukujące)	nominalna moc cieplna ²⁾ ponad 20 MW
	E1.6	instalacje spalania stosowane osuszaniu lub kalcynacji gipsu lub produkcji płyt gipsowo-kartonowych i innych wyrobów gipsowych	-
Hutnictwo metali nieżelaznych	F3	instalacje do produkcji pierwotnego aluminium	-
Przemysł mineralny	M1.3	instalacje do produkcji wapna lub kalcynacja dolomitu i magnezytu w piecach obrotowych lub innych piecach	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 50 Mg na dobę
	M3	instalacje do produkcji wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 75 Mg na dobę
	M4	instalacje do produkcji materiałów izolacyjnych z wełny mineralnej z wykorzystaniem szkła, surowców skalnych lub żużlu	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 20 Mg na dobę
Przemysł chemiczny	*	instalacje do produkcji kwasu azotowego	-
	*	instalacje do produkcji kwasu adypinowego	-
	*	instalacje do produkcji kwasu glioksalowego i glioksylogowego	-
	*	instalacje do produkcji amoniaku	-
	*	instalacje do produkcji chemikaliów organicznych luzem poprzez krakowanie reformowanie, częściowe lub pełne utlenianie albo poprzez podobne procesy	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 100 Mg na dobę
	*	instalacje do produkcji wodoru (H ₂) i gazu do syntezy w drodze reformowania lub częściowego utleniania	zdolność produkcyjna ³⁾ ponad 25 Mg na dobę
	*	instalacje do produkcji węglanu sodu (Na ₂ CO ₃) oraz wodorowęglanu sodu (NaHCO ₃)	-
	*	instalacje do produkcji	-
Inne	*	instalacje do wychwytywania dwutlenku węgla (CO ₂) z instalacji objętej wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji celem jego transportowania i podziemnego składowania	-

	*	sieci transportowe dwutlenku węgla (CO ₂) przeznaczonego do podziemnego składowania dwutlenku węgla	-
	*	podziemne składowisko dwutlenku węgla (CO ₂)	-

Objaśnienia:

¹⁾ Określony w decyzji Komisji 2005/381/WE z dnia 4 maja 2005 r. ustanawiającej kwestionariusz do składania sprawozdań ze stosowania dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 126 z 19.05.2005, str. 43.).

²⁾ Ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.

³⁾ Maksymalna ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.

* Kod zostanie określony przez Komisję Europejską.

Uwaga:

Parametry tego samego rodzaju (nominalna moc cieplna, zdolność produkcyjna) charakteryzujące skalę działalności prowadzonej w instalacji, odnoszące się do więcej niż jednej instalacji tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu, sumuje się.

W celu kwalifikacji instalacji do włączenia do system oblicza się moc cieplną instalacji, w której uwzględnia się sumę nominalnej mocy cieplnej wszystkich stacjonarnych urządzeń technicznych stanowiących część tej instalacji, w których dochodzi do spalania paliw. W obliczeniach tych nie uwzględnia się stacjonarnych urządzeń technicznych o nominalnej mocy cieplnej poniżej 3 MW oraz stacjonarnych urządzeń technicznych wykorzystujących tylko biomasę.

W przypadku gdy instalacje służą do rodzajów działalności objętych systemem, dla których wartości progowe nie zostały określone jako nominalna moc cieplna, wartość progowa dla tego rodzaju działalności ma nadrzędne znaczenie przy podejmowaniu decyzji dotyczącej włączenia instalacji do systemu.

W przypadku przekroczenia wartości progowej lub zdolności produkcyjnych jakiegokolwiek rodzaju działalności objętego systemem, wszystkie stacjonarne urządzenia techniczne, w których dochodzi do spalania paliw inne niż instalacje spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych powinny być objęte zezwoleniem na uczestnictwo w systemie.

UZASADNIENIE

do projektu ustawy o wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

Założenia i cel projektowanej ustawy

W dniu 1 stycznia 2005 r. rozpoczął działanie wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji utworzony na mocy przepisów dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. *ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE*. Wprowadzony tą dyrektywą mechanizm ekonomiczny, jakim jest systemem handlu uprawnieniami do emisji stanowi jeden z najważniejszych instrumentów polityki Unii Europejskiej w dziedzinie ochrony klimatu. Wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji, zwany dalej „systemem” zapewnia ograniczenie wielkości emisji gazów cieplarnianych w sposób ekonomicznie efektywny.

Czteroletnie doświadczenia w działaniu wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji oraz obowiązywania ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. *o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji* (Dz. U. Nr 284, poz. 2784 oraz z 2008 r. Nr 199, poz. 1227) wykazały konieczność doprecyzowania przepisów w zakresie implementacji dyrektywy 2003/87/WE.

Celem projektu ustawy jest doprecyzowanie przepisów i osiągnięcie jednoznacznej interpretacji. Projekt ustawy tworzy transparentne przepisy w szczególności dotyczące:

- zakwalifikowania instalacji do objęcia systemem,
- rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy,
- zasad rozporządzania uprawnieniami do emisji,
- stworzenie efektywnego systemu sankcji zabezpieczających wykonywanie obowiązków wynikających z ustawy,
- zasad zbywania uprawnień do emisji w drodze aukcji,
- włączenia do systemu operacji lotniczych wykonywanych przez operatorów statków powietrznych.

Projekt ustawy ma na celu transpozycję przepisów dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. *ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE* (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631) wraz ze zmianami opublikowanymi w następujących dyrektywach:

- nr 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. *zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto* (Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18),

- nr 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3),
- nr 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63).

Projekt ustawy zapewni wykonanie następujących decyzji:

- decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącą mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 49 z 19.02.2004, s. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 57);
- decyzję Komisji nr 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającą zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 55 z 1.03.2005, str. 57);
- decyzję Komisji nr 2006/780/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12);
- decyzję Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1), zmieniana decyzją Komisji nr 2009/339/WE z dnia 16 kwietnia 2009 r. zmieniającą decyzję 2007/589/WE w zakresie włączenia wytycznych dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji oraz danych dotyczących tonokilometrów związanych z działalnością lotniczą (Dz. Urz. UE L 103 z dnia 23.04.2009, str.10);
- decyzja Komisji nr 2009/450/WE z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 149 z dnia 16.06. 2009 str.69).

W zakresie swojej regulacji projekt ustawy umożliwia wykonanie:

- rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 916/2007 z dnia 31 lipca 2007 r. zmieniającym rozporządzenie Komisji (WE) nr 2216/2004 w sprawie ujednoczonego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu

Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 200 z 1.08.2007, str. 5);

– rozporządzenia Komisji nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 271 z 11.10.2008, str. 3).

Projekt ustawy zmienia następujące ustawy:

– z dnia 20 lipca 1991 r. o *Inspekcji Ochrony Środowiska* (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287 z późn. zm.1));

– z dnia 8 sierpnia 1996 r. o *zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa* (Dz. U. r. Nr 106, poz. 4932));

– z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. 2008 r. Nr 25 poz. 150 z późn. zm.3));

– z dnia 3 października 2008 r. o *udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 z późn. zm.4));

– z dnia 17 lipca 2009 r. o *systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji* (Dz. U. Nr 130, poz. 1070).

Obecny system prawny dotyczący handlu uprawnieniami do emisji reguluje ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o *handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji* wraz z aktami wykonawczymi, która implementuje dyrektywę 2003/87/WE oraz ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o *systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji*, implementująca przepisy dyrektywy 2004/101/WE.

Przepisy szczegółowe

Z uwagi na fakt, że przedmiotowa ustawa wprowadza kompleksową regulację określającą zasady funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji w Polsce wynikająca z uregulowań prawnych zawartych w dyrektywie 2003/87/WE, która tworzy podstawy wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji, tytuł ustawy brzmi: „o *wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych*”.

Ustawa określa zasady funkcjonowania wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587, Nr 124, poz. 859, z 2008 r. Nr 138, poz. 865, Nr 199, poz. 1227, Nr 227, poz. 1505.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone Dz. U. Nr 156, poz. 775, Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 106 poz. 673, Nr 115, poz. 741, Nr 141, poz. 943 z 1998 r. Nr155, poz.1014, Nr 160, poz. 1063 z 2000 r. Nr 48, poz. 550 z 2001 r. Nr 4 poz. 26, z 2002 r. Nr 25, poz.253, Nr 240, poz.2055, z 2004 r. Nr123, poz.1291, Nr 99, poz. 1001, Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 183, poz. 1538, Nr 169, poz. 1417, z 2006 r. Nr 107, poz. 721.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1446 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz.106 i Nr 79, poz. 666.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 340, Nr 84, poz. 700.

W rozdziale pierwszym został określony zakres spraw regulowanych ustawą zarówno w ujęciu przedmiotowym jak i w podmiotowym. W odniesieniu do przedmiotu wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „systemem”, obejmuje:

- 1) instalacje, które ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w nich działalności, powodują emisję gazów cieplarnianych,
- 2) operacje lotnicze wykonywane przez operatora statku powietrznego, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Wykaz rodzajów działalności i instalacji spełniających przesłanki objęcia systemem oraz ich kody, wartości progowych odniesionych do zdolności produkcyjnych, gazów cieplarnianych objętych systemem w poszczególnych okresach rozliczeniowych, współczynników ocieplenia wykorzystywanych do obliczania ekwiwalentu określono w załączniku do ustawy.

Operacje lotnicze, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej objęte są systemem z zastrzeżeniem tych operacji, które na mocy art. 3 projektowanej ustawy zostały wyłączone spod regulacji. Operatorzy statków powietrznych, którzy posiadają koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego lub certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych i wykonują operacje lotnicze niewyłączone spod ustawy, są objęci systemem. Do Polski zostali także „przypisani” na mocy rozporządzenia Komisji z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.8.2009, str.1), operatorzy statków powietrznych z państw trzecich, którzy wykonują operacje lotnicze na terytorium RP. W kolejnym artykule został określony katalog operacji lotniczych, do których nie stosuje się przepisów niniejszej ustawy. Artykuł ten zawiera także przepis wyłączający spod regulacji ustawowej instalacje budowane w celach badawczych, testowych czy rozwojowych.

W rozdziale 1 znalazł się również słowniczek pojęć używanych w niniejszym akcie normatywnym. Znalazły się w nim nowe pojęcia np. operator statków powietrznych, wzorzec porównawczy czy operacji lotniczej oraz odwołania się do pojęć zdefiniowanych w innych ustawach:

- 1) ekwiwalencie, jednostce poświadczonej redukcji emisji, jednostce przyznanej emisji, jednostce redukcji emisji, projekcie wspólnych wdrożeń - w rozumieniu ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 2) instalacji, prowadzącym instalację, tytule prawnym - w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁴⁾);

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1446 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106 i Nr 79, poz. 666.

3) statku powietrznym –w rozumieniu ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz.696, z późn. zm.⁵⁾).

W słowniczku pozostały pojęcia zdefiniowane w uchylanej niniejszym projektem ustawy, ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. *o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji*.

Szczególnego wyjaśnienia wymaga definicja „emisji”, dyrektywa 2003/87/WE definiuje „emisję” jako czynność uwolnienia gazów cieplarnianych, natomiast w polskim porządku prawnym emisja jest definiowana, jako ładunek wprowadzany do powietrza. Definicja „emisji” rozumiana, jako wprowadzane w wyniku działalności człowieka do powietrza gazy cieplarniane lub inne substancje znalazła się w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. *o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji* (Dz. U. Nr 130, poz. 1070) jak i w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska*. Duże znaczenie dla projektowanych rozwiązań zawartych w niniejszej ustawie mają jednostki poświadczonych redukcji emisji i jednostek redukcji emisji wynikających z realizacji projektów wspólnych wdrożeń i projektów mechanizmu czystego rozwoju ze względu na możliwość ich wykorzystywania do rozliczenia wielkości emisji w systemie. W związku z tym ważne jest aby posługiwać taką samą definicją w obu aktach aby nie powodować trudności w operowaniu tymi pojęciami do celów związanych z realizacją zadań wynikających z projektowanej ustawy. W związku z powyższym wydaje się, że definicja „emisji” dotycząca określenia „ładunku” a nie czynności „wprowadzania” jest bardziej precyzyjna.

Ustawa określa organ wyższego stopnia dla organów właściwych do wydawania zezwoleń i organu właściwego do zatwierdzania planów monitorowania dla operatorów statków powietrznych. Z uwagi na potrzebę zapewnienia efektywnego sprawowania nadzoru nad funkcjonowaniem systemu przez ministra właściwego do spraw środowiska proponuje się powierzenie Ministrowi Środowiska funkcji organu wyższego stopnia w stosunku innych podmiotów wykonujących zadania publiczne na mocy ustawy. Kompetencję do wydawania zezwoleń na uczestnictwo w systemie ustawa powierza organom samorządu terytorialnego (marszałkowi i staroście), tak jak ma to miejsce w obowiązującym stanie prawnym. System handlu uprawnieniami do emisji działa od 2005 r., zatem wydawanie zezwoleń jest już zakończone. Organy właściwe będą zobowiązane do wydania decyzji jedynie w przypadku dokonania zmiany w instalacji lub uruchomienia instalacji nowej, zatem problem odwołań od decyzji właściwego organu może wystąpić sporadycznie. Uczynienie Ministra Środowiska organem odwoławczym pozytywnie wpłynie na spójną praktykę stosowania prawa w dziedzinie handlu uprawnieniami do emisji.

W rozdziale drugim zostały wprowadzone przepisy dotyczące zasad administrowania wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji. System nadzoruje minister właściwy do spraw środowiska. Na mocy art. 7 systemem administruje Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, który został utworzony na mocy przepisów ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. *o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji*, zwanego dalej „Krajowym ośrodkiem”. W artykule 7 ust.2 zostały wymienione enumeratywnie zadania Krajowego ośrodka m.in.:

⁵⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz.708, Nr141, poz. 1008, Nr 104, poz.711, Nr 170, poz.1217, Nr 249, poz.1829 z 2007 r. Nr 50, poz.331, Nr 82, poz. 558 i z 2008 r. Nr 97, poz. 625

- 1) prowadzenie bazy danych w formie elektronicznej, zawierającej informacje o instalacjach objętych systemem, niezbędne do opracowania projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz monitorowania sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie;
 - 2) prowadzenie bazy danych w formie elektronicznej, zawierającej informacje o operatorach statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem, niezbędne do monitorowania tych operacji;
 - 3) opiniowanie planów monitorowania, o których mowa w art. 47 ust. 1;
 - 4) zbieranie danych i opracowywanie analiz dotyczących systemu;
 - 5) opracowywanie projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem;
 - 6) informowanie o liczbie uprawnień do emisji, o której mowa w art. 40 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 pkt 1, przyznanej z krajowej rezerwy;
 - 7) udostępnianie społeczeństwu projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem w celu wniesienia uwag i wniosków na zasadach określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.⁵⁾);
 - 8) opracowywanie sprawozdań dotyczących systemu w zakresie uczestnictwa instalacji w systemie;
 - 9) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych i szkoleniowych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu;
 - 10) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie związanym z funkcjonowaniem systemu oraz realizacją zobowiązań międzynarodowych w zakresie systemu;
 - 11) prowadzenie wykazu audytorów uprawnionych do weryfikacji raportów sporządzanych przez operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje;
 - 12) prowadzenie aukcji uprawnień do emisji;
 - 13) podanie do publicznej wiadomości informacji o liczbie uprawnień do emisji, które zasilają krajową rezerwę, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 4;
 - 14) sporządzanie wykazów prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, którzy naruszyli obowiązki związane z uczestnictwem w systemie, o których mowa w art. 70 ust. 1 i przekazywanie ich Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska;
 - 15) podanie do publicznej wiadomości wykazu prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych, którzy nie dokonali rozliczenia wielkości emisji polegającego na umorzeniu uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej zweryfikowanej wielkości emisji za poprzedni rok okresu rozliczeniowego, o którym mowa w art. 70 ust. 6;
 - 16) przeprowadzanie oceny zweryfikowanych raportów;
 - 17) opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących funkcjonowania systemu.
- Krajowy ośrodek opracowuje i przekazuje Ministrowi Środowiska sprawozdania z wykonywania ustawowych zadań. W kolejnych dwóch artykułach określono zasady utrzymywania uprawnień do emisji na rachunkach w rejestrze uprawnień do emisji oraz zasady tworzenia tych rachunków oraz opłat za nie. W artykule wprowadzono zasadę swobodnego rozporządzania uprawnieniami do emisji. Uprawnienia do emisji mogą być przenaszane pomiędzy okresami rozliczeniowymi. Uprawnienia do emisji, które nie zostały wykorzystane w danym roku rozliczeniowym zstępuje się uprawnieniami do emisji ważnymi w danym okresie rozliczeniowym.

Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania.⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 340 i Nr 84, poz. 700.

Rozdział trzeci zawiera przepisy dotyczące rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem. Rozdziału uprawnień do emisji pomiędzy prowadzących instalacje dokonuje się w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji na dany okres rozliczeniowy. Krajowy ośrodek opracowuje projekt krajowego planu, w którym określa się:

- 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w okresie rozliczeniowym;
- 2) całkowitą liczbę uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów działalności objętych systemem;
- 3) wykaz instalacji wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy;
- 4) liczbę uprawnień do emisji, jakie w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych lub instalacji, w których dokonano zmiany;
- 5) liczbę lub procentowy udział jednostek poświadczonej redukcji emisji i jednostek redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji gazów cieplarnianych oraz sposób wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym.

Projekt krajowego planu przygotowuje się na podstawie informacji przekazywanych przez prowadzących instalacje. Zakres i formę przekazywanych informacji określa rozporządzenie Ministra Środowiska. Projekt krajowego planu jest udostępniany do konsultacji społecznej, a po zakończeniu konsultacji przekazywany do Komisji Europejskiej w terminie 18 miesięcy przed rozpoczęciem danego okresu rozliczeniowego. Po zaakceptowaniu krajowego planu przez Komisję Europejską, Rada Ministrów przyjmuje krajowy plan w drodze rozporządzenia.

W art. 17 ust. 2 znalazła się delegacja do wydania rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie zasad rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy dla instalacji nowych lub instalacji zmienionych. Rozporządzenie to ma na celu określenie transparentnych i obiektywnych zasad przydziału uprawnień do emisji dla instalacji nowych i instalacji, w których dokonano zmian. W obecnie porządku prawnym nie ma takiego przepisu. Brak przepisów dotyczących przydziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy dla prowadzących instalacje stanowi niepewność w podejmowaniu działań inwestycyjnych. Kwestia braku rozwiązań prawnych w tej materii była także przedmiotem interwencji Komisji Europejskiej, w trakcie oceny krajowego planu.

W rozdziale czwartym znalazły się przepisy dotyczące rozdziału uprawnień do emisji dla operatorów statków powietrznych, którzy wykonują operacje lotnicze objęte systemem. Operator statku powietrznego, aby otrzymać bezpłatne uprawnienia do emisji musi złożyć wniosek do ministra właściwego do spraw środowiska oraz wnieść opłatę rejestracyjną która wynosi równowartość w złotych 100 euro przeliczoną według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień dokonania opłaty rejestracyjnej.

Opłatę rejestracyjną wnosi się na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. We wniosku operator przekazuje zweryfikowany raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych w roku monitorowania. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski do Komisji Europejskiej, która

wydaje decyzje określająca informacje i dane służące obliczeniu wielkości przydziałów dla operatora.

Po opublikowaniu decyzji Komisji Europejskiej, minister właściwy do spraw środowiska oblicza i publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej informacje o całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego oraz liczbie uprawnień do emisji przyznanych na każdy rok okresu rozliczeniowego. Uprawnienia do emisji przyznane operatorom statków powietrznych do dnia 28 lutego są przekazywane na rachunki operatorów.

W art. 19 i 20 zostały zawarte przepisy dotyczące przydziału operatorom statków powietrznych uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy. Przydział ten następuje w trzecim roku okresu rozliczeniowego. Operatorzy statków powietrznych po spełnieniu jednego z dwóch następujących warunków:

- 1) który rozpoczyna wykonywanie operacji lotniczych objętych systemem po zakończeniu roku kalendarzowego, który przyjęto, jako podstawę do określenia zweryfikowany raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych w roku monitorowania, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 3, jeżeli nie stanowią one kontynuacji operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego;
- 2) którego średnioroczny wzrost liczby tonokilometrów pomiędzy rokiem kalendarzowym, który przyjęto, jako podstawę do określenia zweryfikowany raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych w roku monitorowania, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 3a drugim rokiem okresu rozliczeniowego wynosi ponad 18%, pod warunkiem, że nie jest on następstwem operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego:

- występują z wnioskiem o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy. Na podstawie wniosków przekazanych przez ministra właściwego do spraw środowiska do Komisji Europejskiej, która wydaje decyzję określającą wzorzec porównawczy na podstawie, którego minister oblicza i publikuje informacje o przyznanych uprawnieniach do emisji ze specjalnej rezerwy.

Za zastosowaniem przez ministra właściwego do spraw środowiska prawnej formy działania, jaką jest czynność materialno-techniczna przemawiają przepisy zawarte w dyrektywie 2008/101/WE. Zgodnie z przepisem zawartym w art. 3e ust. 4 i art. 3f ust. 7 państwa członkowskie obliczają i publikują liczbę uprawnień do emisji dla każdego operatora statku powietrznego. Komisja Europejska tym samym narzuciła sposób postępowania państw członkowskich przy określaniu liczby uprawnień do emisji dla operatora statku powietrznego. Państwo członkowskie jest związane postanowieniami zawartymi w decyzjach Komisji Europejskiej wydawanych w związku z przydziałem uprawnień do emisji, co w konsekwencji oznacza brak swobody państwa członkowskiego przy ustalaniu przydziału uprawnień do emisji dla operatora statku powietrznego. Biorąc powyższe pod uwagę, wyżej wskazana forma działania ministra właściwego do spraw środowiska jest uzasadniona.

W rozdziale piątym zostały określone przepisy dotyczące szczegółowych zasad przyznawania uprawnień do emisji dla instalacji. Uprawnienia do emisji są przyznawane każdej instalacji objętej systemem na poszczególne lata okresu rozliczeniowego.

Uprawnienia są przyznawane w krajowym planie, a dla instalacji nowych i instalacji, w których dokonano zmiany w zezwoleniu.

Podmiot korzystający ze środowiska dla instalacji objętej wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji określa opłatę za wprowadzanie do powietrza dwutlenku węgla wynikającą z art. 285 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska - za dwutlenek węgla, na który otrzymał uprawnienia do emisji, jako iloczyn liczby przyznanych uprawnień do emisji i jednostkowej stawki opłat dla dwutlenku węgla. Opłatę tą wnosi na rachunek Narodowego Funduszu. Podmiot korzystający ze środowiska dla instalacji objętej wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji, który poniósł powyższą opłatę na zasadach określonych w przepisach o wspólnotowym systemie handlu jest zwolniony w tym zakresie z ponoszenia opłat za emisję dwutlenku węgla zgodnie z zasadą określona w ustawie Prawo ochrony środowiska. W obecnie obowiązującym prawie zasada ta dotyczyła tylko pierwszego roku każdego okresu rozliczeniowego, w projektowanej ustawie zasada ta rozciąga się na wszystkie lata okresu rozliczeniowego. Rozwiązanie takie spowodowane jest zmianą działania systemu. Analogiczne rozwiązanie zaproponowano dla operatorów statków powietrznych.

Od roku 2013 podstawowym narzędziem rozdziału uprawnień do emisji będzie aukcja. uprawnienia do emisji są przyznawane tylko dla instalacji niewytwarzającej energii elektrycznej, siecią ciepłowniczym oraz kogeneracji o wysokiej sprawności. Rozdzielanie bezpłatnych uprawnień do emisji stopniowo będzie się zmniejszać i w roku 2027 wyniesie 0. Wpływy z opłat stanowią podstawę finansowania Krajowego ośrodka, dlatego dla płynności finansowej..

Kolejna część regulacji dotyczy zbywania uprawnień do emisji w drodze aukcji. Zgodnie z brzmieniem art. 10 dyrektywy 2003/87/WE, państwo członkowskie może zbyć do 10% uprawnień do emisji w pięcioletnim okresie rozliczeniowym, który rozpoczął się z dniem 1 stycznia 2008 r.

W trakcie prac nad projektowanymi zapisami dotyczącymi odpłatnego zbycia uprawnień do emisji wzięto po uwagę wskazówki Komisji Europejskiej przyjmując, że odpowiednią formą sprzedaży powinna być aukcja z nieograniczonym dostępem.

Sprawnie funkcjonujący rynek uprawnień do emisji, prostota aukcji oraz niższe koszty organizacji zdecydowały o wykorzystaniu w niniejszym projekcie modelu aukcji statycznej. Ponieważ przedmiotem projektowanej aukcji będą jedynie uprawnienia do emisji, które pozostaną w rezerwie uprawnień do emisji wykorzystana się już istniejące platform aukcyjnych, co ma na celu dalszą redukcję kosztów związanych z przeprowadzeniem aukcji. Dostawca platformy elektronicznej, na której przeprowadzona zostanie sprzedaż aukcyjna zostanie wybrany w trybie przewidzianym ustawą o zamówieniach publicznych. Ponieważ aukcja będzie dotyczyła wyłącznie kontraktów z natychmiastową dostawą, prowadzącym aukcję nie musi być podmiot posiadający szczególne zezwolenia nadawane przez Komisję Nadzoru Finansowego, w związku z czym aukcję prowadzić będzie Krajowy ośrodek.

Szczegółowe zagadnienia związane z funkcjonowaniem i prowadzeniem aukcji zostaną uregulowane w rozporządzeniu, będą to: sposób ustalania ilości sesji aukcji w danym roku rozliczeniowym; szczegółowe wymagania dotyczące rejestracji i identyfikacji uczestników aukcji; szczegółowy sposób wyznaczania ceny rozliczeniowej aukcji; zakres informacji

zawartych w ogłoszeniu o aukcji. Projektując aukcję zdecydowano się na wprowadzenie dwóch mechanizmów, które mają za zadanie zabezpieczać prowadzącego aukcję przed nieoczekiwanymi i niekorzystnymi zachowaniami licytantów. Jednym z nich jest wadium, jako forma zabezpieczenia w przypadku gdy jeden ze zwycięzców nie uiszczy w wyznaczonym terminie ceny zakupu. Uwzględniając siłę nabywczą małych emitentów zdecydowano się na określenie wysokości wadium na pułapie 20% szacowanej przez uczestnika wysokości oferty. W celu zapewnienia elastycznego podejścia do kwestii wadium, jako niezbędnego elementu decydującego o możliwości udziału w aukcji, zdecydowano się na dopuszczenie kilku różnych form zabezpieczenia: pieniądź, czek potwierdzony przez bank, poręczenie bankowe, gwarancja bankowa, gwarancja ubezpieczeniowa.

W przypadku, gdy po przeprowadzeniu pierwszej rundy aukcji na rachunku pozostaną uprawnienia do emisji, decyzja o przeprowadzeniu drugiej rundy musi być poprzedzona rachunkiem ekonomicznym. Mechanizm ten powinien zabezpieczyć przed nieproporcjonalnymi kosztami związanymi z organizacją aukcji w stosunku do przychodów, jakie są przewidywane ze sprzedaży uprawnień do emisji w tym trybie.

W rozdziale siódmym znalazły się przepisy dotyczące zasad wydawania zezwoleń na uczestnictwo instalacji w systemie. Każdy prowadzący instalacje objętą systemem jest obowiązany do uzyskania zezwolenia. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalacje przez organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Zezwolenie wydawane jest na okres nie dłuższy niż 10 lat. Prowadzący instalacje może wystąpić z wnioskiem o wydanie zezwolenia dla planowanej instalacji objętej systemem.

Zostały określone dane i informacje, jakie powinien zawierać wniosek o wydanie zezwolenia. W zezwoleniu organ właściwy zatwierdza plan monitorowania wielkości emisji a dla instalacji nowych lub instalacji, w której dokonano zmiany określa się także liczbę przyznaných uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, na czas od daty wydania zezwolenia do końca okresu rozliczeniowego oraz wysokość opłat. W przypadku, gdy krajowa rezerwa uprawnień do emisji zostanie wyczerpana, prowadzącym instalacje nie przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z niewydania uprawnień do emisji. W projekcie znalazł się katalog przypadków w których prowadzący instalacje jest zobowiązany do zmiany zezwolenia.

W kolejnych artykułach zostały zawarte przepisy dotyczące określenia zasad postępowania w przypadku: podziału instalacji, zbycia instalacji oraz przypadku, gdy instalacja przestała spełniać przesłanki uczestnictwa w systemie. Odpowiednio w przypadku zbycia instalacji nabywca jest zobowiązany do zawiadomienia Krajowego ośrodka o zaistniałym fakcie w ciągu 14 dni od nabycia instalacji. Jednocześnie nabywca musi wystąpić do właściwego organu o zmianę zezwolenia, w kontekście zmiany prowadzącego instalację. W wyniku podziału instalacji objętej systemem powstaje jedna lub więcej instalacji spełniających przesłanki uczestnictwa w systemie, każda z powstałych instalacji musi mieć zezwolenie. Prowadzący te instalacje występuje z wnioskiem o zmianę lub o nowe zezwolenie do organu właściwego w terminie 14 dni od dnia podziału. Jeżeli instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, uprawnienia do emisji przyznane w krajowym planie lub zezwoleniu niewydane na rachunek prowadzącego tą instalację zasilają krajową rezerwę. Natomiast w przypadku, gdy instalacja nie spełnia przesłanek objęcia systemem, organ właściwy do

wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia. Kopie decyzji stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia organ przesyła Krajowemu ośrodkowi i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska a uprawnienia do emisji niewydane prowadzącemu taką instalację zasilają krajową rezerwę.

W rozdziale ósmym zostały zawarte przepisy dotyczące określenia warunków monitorowania emisji przez operatorów statków powietrznych. Operatorzy statków powietrznych składają do ośrodka ministra właściwego do spraw środowiska wnioski o zatwierdzenie planu monitorowania wielkości emisji i planu monitorowania liczby tonokilometrów. Na podstawie planu monitorowania wielkości emisji operator statku powietrznego przygotowuje raport i na jego podstawie rozlicza coroczną wielkość emisji. Raport z monitorowania wielkości emisji oraz raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych podlega weryfikacji przez uprawnionych audytorów.

W rozdziale dziewiątym znalazły się przepisy dotyczące monitorowania oraz rozliczania wielkości emisji. Prowadzący instalację, który posiada zezwolenie, jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji oraz do rozliczania wielkości emisji. Rozliczenia wielkości emisji dokonuje się na podstawie raportu, w którym są zawarte informacje o rzeczywistej wielkości emisji na dzień 31 grudnia roku poprzedniego. Projekt ustawy wprowadza zasadę weryfikacji raportów przez uprawnionych audytorów w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym. Ustawa uchyla przepisy dotyczące możliwości weryfikacji raportów przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska. Audytorzy uprawnieni do weryfikacji raportów są akredytowani przez Polskie Centrum Akredytacji. Prowadzący instalację, zarządca lub operator statku powietrznego jest zobowiązany do składania zweryfikowanego raportu z wielkości emisji w terminie do dnia 30 marca każdego roku do Krajowego ośrodka. W obecnie obowiązujących przepisach termin złożenia zweryfikowanego raportu określono na dzień 31 marca każdego roku, ale ze względu na spoczywający na państwie członkowskim obowiązek przekazania w dniu 31 marca Komisji Europejskiej wstępnych danych o zweryfikowanej emisji za poprzedni rok okresu rozliczeniowego, skrócono ten termin o jeden dzień i określono go na dzień 30 marca każdego roku. Aby móc zrealizować ten obowiązek konieczne jest dysponowanie jednym dniem, który pozwoli na zagregowanie danych wynikających ze zweryfikowanych raportów przekazanych przez prowadzących instalacje, zarządcę oraz operatorów statków powietrznych. Przepisy zobowiązują prowadzącego instalację lub zarządcę oraz operatora statku powietrznego, do przedłożenia do umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji z instalacji za poprzedni rok wynikającej ze zweryfikowanego raportu, w terminie do 30 kwietnia każdego roku.

Do zadań Krajowego ośrodka należy także przeprowadzanie oceny zweryfikowanych raportów pod względem kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu w sprawie sposobu monitorowania wielkości emisji substancji objętych wspólnym systemem handlu uprawnieniami do emisji i z zatwierdzonym planem monitorowania wielkości emisji. W przypadku, gdy z oceny Krajowego ośrodka wynika, że zweryfikowany raport jest niekompletny, niepoprawny lub niezgodny z zakresem określonym w planie monitorowania, Krajowy ośrodek zwraca się do prowadzącego instalację lub operatora statku powietrznego o usunięcie naruszeń w określonym terminie.

W przypadku, gdy Krajowy ośrodek nie uzyska wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalację, albo nie zostanie dochowany wyznaczony termin do ich udzielenia, Krajowy ośrodek za pośrednictwem Głównego Inspektora Ochrony Środowiska występuje z wnioskiem o kontrolę wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w stosunku do tego prowadzącego instalację.

Prowadzący instalacje należące do tego samego rodzaju działalności mogą do końca roku 2012 tworzyć grupę instalacji, jednocześnie powołują zarządcę. Wniosek o utworzenie grupy instalacji prowadzący instalacje przedkładają ministrowi właściwemu do spraw środowiska. Następnie Minister Środowiska wniosek o utworzenie grupy przesyła do Komisji Europejskiej. Jeżeli Komisja Europejska w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wniosku nie zgłosi sprzeciwu, Minister Środowiska wydaje decyzję w sprawie utworzenia grupy instalacji.

W rozdziale jedenastym został zwarty przepis, który pozwala prowadzącym instalacje i operatorom statków powietrznych na wykorzystanie jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji do rozliczania wielkości emisji, przy czym do rozliczania mogą być wykorzystane tylko jednostki nieuzyskane w wyniku:

- 1) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych;
- 2) użytkowania i zmian użytkowania gruntu;
- 3) prowadzenia gospodarki leśnej.

W przypadku operatorów statków powietrznych procentową wartość do jakiej mogą wykorzystać jednostki redukcji emisji i jednostki poświadczonej redukcji emisji po roku 2012 określi Komisja Europejska. Minister Środowiska niezwłocznie ogłasza tę wartość w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Rozdział dwunasty zawiera przepisy dotyczące kar pieniężnych. Dyrektywa 2003/87/WE wymaga, aby Państwa Członkowskie wprowadziły do krajowych systemów prawnych kary, które będą stosowane w przypadkach naruszeń przepisów ustanowionych w celu transpozycji powołanej dyrektywy. Kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Jednocześnie przepis art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE określa wysokość jednostkowej stawki w razie nieumorzenia przez prowadzącego instalację liczby uprawnień do emisji, która odpowiada wielkości zweryfikowanej emisji z instalacji; stawka ta wynosi równowartość w złotych 100 euro za każdą nierozliczoną tonę dwutlenku węgla. Przepisy zawarte w projektowanej ustawie wyczerpująco określają naruszenia, za które wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza kary. Karę wymierza się za:

- niedokonanie umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej zweryfikowanej emisji z instalacji lub operacji lotniczej;
- brak zezwolenia na udział w systemie instalacji;
- brak zatwierdzonego planu monitorowania wielkości emisji i planu monitorowania tonokilometrów dla operatów statków powietrznych;
- niezgłoszenie zaprzestania eksploatacji instalacji;

Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza przesłanki wymierzenia kary na podstawie kontroli lub informacji przekazanej przez Krajowy ośrodek.

W rozdziale trzynasty zostały określone przepisy zmieniające przepisy obowiązujące, wynikające z niniejszego aktu normatywnego. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o *Inspekcji Ochrony Środowiska* zostało dodane nowe zadanie wynikające z kontroli zweryfikowanych raportów z wielkości emisji z instalacji w przypadku nie uzyskania wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalację, lub gdy nie został dochowany wyznaczony termin. Została także uchylona delegacja do wydania rozporządzenia dotyczącego określenia kosztów weryfikacji. Zostały zmieniane przepisy w ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o *zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa*. W ustawie tej wyłączono działania wynikające z zarządzania uprawnieniami do emisji, jednostkami poświadczonej redukcji emisji, jednostkami redukcji emisji spod obowiązku uzyskania zgodny ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa. Wprowadzono zmiany do ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska* dotyczące nowych zasad wnoszenia opłat za wprowadzanie pyłów i gazów do powietrza oraz określono przepisy dotyczące finansowania Krajowego ośrodka. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o *udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* rozszerzono katalog informacji udostępnianej, wynikający z niniejszego projektu aktu normatywnego.

W przepisach przejściowe i końcowych znalazł się cały katalog przepisów dotyczących uchylenia obowiązującej ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o *handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji* (Dz. U. Nr 281, poz. 2784 z 2008 r. Nr 199, poz. 1227). Jednocześnie zostały wprowadzone przepisy na mocy których prowadzący instalacje objęte systemem od 1 stycznia 2013 r. będą obowiązani do składania do Krajowego ośrodka informacji o emisjach za okres od 2005 do 2009 r. Znalazły się także w tym rozdziale przepisy przejściowe dla operatów statków powietrznych, którzy do systemu zostaną włączeni od 1 stycznia 2012 r.

Wprowadzono także przepisy na mocy, których zostaną rozdzielone nieodpłatnie uprawnienia do emisji na okres rozliczeniowy rozpoczynając się 1 stycznia 2013 r.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, taki czas *vacatio legis* spowodowany jest koniecznością implementowania przepisów Unii Europejskiej, ponadto większość projektowanych przepisów już obowiązuje zgodnie ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o *handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji* (Dz. U. Nr 281, poz. 2784 z 2008 r. Nr 199, poz. 1227) dlatego też nie jest konieczne wprowadzania dłuższego okresu *vacatio legis*.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny.

Celem ustawy jest ujednoczenie i doprecyzowanie przepisów implementujących dyrektywę 2003/87/WE wraz z jej zmianami, dotycząca funkcjonowania wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji. Ustawa wykorzystuje czteroletnie doświadczenia w zakresie funkcjonowania wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji w Polsce. Celem ustawy jest również stworzenie podstaw prawnych włączenia do systemu operacji lotniczych wykonywanych przez operatorów statków powietrznych.

Nie ma alternatywy wobec uchwalenia projektowanej ustawy. Polska jako państwo członkowskie powinna przenieść do krajowego porządku prawnego postanowienia wynikające ze zmiany dyrektywy 2003/87/WE opublikowanej w dyrektywie 2008/101/WE nie później niż do dnia 2 lutego 2010 r., a przepisy zawarte w art. 9a ust 2 i art. 11 dyrektywy 2009/29/WE nie później niż do dnia 31 grudnia 2009 r.

Projekt ustawy dotyczy:

- 1) podmiotów gospodarczych prowadzących instalacje spełniające przesłanki objęcia ich wspólnotowym systemem;
- 2) podmiotów gospodarczych - operatorów statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem;
- 3) organów administracji publicznej – organy ochrony środowiska, do zadań których należy wydawanie decyzji administracyjnych - zezwoleń na udział w systemie, organy przeprowadzające kontrole w zakresie przestrzegania przepisów ochrony środowiska;
- 4) Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami;
- 5) wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej;
- 6) wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska;
- 7) niezależnych audytorów upoważnionych do weryfikacji rocznych raportów.

Dostosowanie polskich przepisów do wymogów prawa Unii Europejskiej ułatwi polskim przedsiębiorcom obrót uprawnieniami do emisji w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami. Akt ten nakłada obowiązki na Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami (KOBIZE), który zastąpi Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji.

Dodatkowe obowiązki administracyjne nakładane projektowaną ustawą na podmioty dotychczas uczestniczące w systemie nie stanowią dla nich istotnego obciążenia administracyjnego. Ustawa nie indukuje konieczności uzyskania przez podmioty dotychczas uczestniczące w systemie żadnych nowych decyzji administracyjnych, a ewentualna zmiana zezwolenia może wynikać z konieczności dostosowania posiadanego zezwolenia w zakresie zmienionego sposobu monitorowania, określonego za pomocą planu monitorowania. Minimalne obciążenia podmiotów dotychczas uczestniczących w systemie może wynikać z konieczności wystąpienia do organu właściwego z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku:

- 1) zmiany w instalacji, wystąpienia trwałej zmiany w funkcjonowaniu instalacji, zmiany firmy lub nazwy prowadzącej instalację; jak w dotychczasowej ustawie,
- 2) zmiany przepisów regulujących sposób monitorowania wielkości emisji, zmiany stosowanej metodyki monitorowania, zmiany stosowanego paliwa oraz materiałów; przekroczenia poziomu granicznego w danej grupie emisji, wynikającego ze zweryfikowanego raportu, zgodnie z decyzją Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych ujawnienia błędów w stosowanej metodyce monitorowania.

W odniesieniu do operatorów statków powietrznych włączanych do systemu na mocy przepisów projektowanej ustawy obowiązki związane z uczestnictwem w systemie mogą skutkować koniecznością zaangażowania dodatkowych środków technicznych i organizacyjnych.

Projektowana ustawa nakłada również określone obowiązki sprawozdawcze związane z wielkością emisji na podmioty prowadzące instalacje, które staną się uczestnikami systemu od 1 stycznia 2013 r.

Prognozowane skutki finansowe projektowanej ustawy będą miały niewielki wpływ na budżet państwa. Z uwagi na to że zasadnicza część zadań regulowanych niniejszą ustawą jest już obecnie wykonywana przez Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji (KASHUE) i finansowana ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW). Zgodnie z ustawą zadania KASHUE będą wykonywane przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami, zwany dalej Krajowym ośrodkiem, powołany na mocy przepisów ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, który będzie także finansowany ze środków NFOŚiGW.

Z uwagi na dodatkowe obowiązki nałożone projektowaną ustawą dotyczące włączenia do wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji operacji lotniczych wykonywanych przez operatorów statków powietrznych powstanie konieczność zapewnienia dodatkowych etatów w Ministerstwie Środowiska, co będzie stanowiło obciążenie budżetu państwa.

Skutki finansowe wynikające z przyjęcia nowych regulacji a będące następstwem powierzenia Krajowemu ośrodkowi nowych zadań związanych z włączeniem do systemu operatorów statków powietrznych oraz nadzorowaniem wypełniania obowiązków przez uczestników systemu nie będą stanowiły obciążenia budżetu państwa.

2. Konsultacje.

Projekt ustawy, zgodnie z § 12 ust. 5 uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.⁶), zostanie poddany konsultacjom społecznym w ramach procedury legislacyjnej. Przedmiotowy projekt zostanie umieszczony internetowej Biuletynie Informacji Publicznych Ministerstwa Środowiska www.mos.gov.pl w dziale Prawo – projekty aktów prawnych - ustawy oraz zostanie

⁶ Zmiany zostały opublikowane w Monitorze Polskim z 2002 r. Nr 30 poz. 482 z 2004 r. Nr 42 poz. 734, z 2005 r. nr 55 poz. 757, z 2006 r. nr 40 poz. 439m oraz z 2009 nr 20 poz. 246.

przekazany w ramach konsultacji społecznych do stowarzyszeń zrzeszających przedsiębiorców oraz związków zawodowych wskazanych poniżej:

- Agencji Rynku Energii;
- Business Centre Club – Związek Pracodawców;
- CERBUD Krajowego Zrzeszenia Producentów Materiałów Mineralnych;
- Federacja Konsumentów;
- Forum CO₂ Branżowych Organizacji Gospodarczych;
- Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu;
- Forum Związków Zawodowych;
- Głównego Inspektora Ochrony Danych Osobowych;
- Górniczej Izbie Przemysłowo-Handlowej;
- Hutniczej Izby Przemysłowo-Handlowej;
- Instytut Metali Nieżelaznych;
- Instytutu Chemicznej Przeróbki Węgla;
- Instytutu Chemii Przemysłowej;
- Instytutu na Rzecz Ekorozwoju;
- Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych;
- Izby Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii;
- Izby Gospodarczej Ciepłownictwo Polskie;
- Koalicji Klimatycznej;
- Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność 80”;
- Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”;
- Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- Konfederacji Pracodawców Polskich;
- Krajowej Izby Gospodarczej;
- Ligi Ochrony Przyrody;
- Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych;
- Polska Izba Ekologii;
- Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan;
- Polskiego Centrum Akredytacji;
- Polskiego Klubu Ekologicznego;
- Polskiego Komitetu Energii Elektrycznej;

- Polskiego Towarzystwa Elektrociepłowni Zawodowych;
- Polskiej Izby Przemysłu Chemicznego – Związek Pracodawców;
- Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych – Lewiatan;
- Polskiej Organizacji Przemysłu i Handlu Naftowego;
- Stowarzyszenia Forum Opakowań Szklanych;
- Stowarzyszenia Papierników Polskich;
- Stowarzyszenia Producentów Cementu;
- Stowarzyszenia Producentów Płyt Drewnopochodnych w Polsce;
- Stowarzyszenia Przemysłu Wapienniczego;
- Technicznej Grupy Roboczej ds. Przemysłu Koksowniczego;
- Towarzystwa Gospodarczego Polskie Elektrownie;
- WWF Polska;
- Związku Powiatów Polskich;
- Związku Pracodawców Ceramiki Budowlanej i Silikatów;
- Związku Pracodawców Polskie Szkło;
- Związku Producentów Cukru.

Ponadto projekt ustawy zostanie przesłany również do następujących organów:

- Wojewodowie;
- Marszałkowie Województw;
- Główny Urząd Statystyczny;
- Główny Inspektor Ochrony Środowiska;
- Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej;
- Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- Urzędu Regulacji Energetyki;
- Urzędu Zamówień Publicznych;
- Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych;

Należy podkreślić, że ocena skutków regulacji zostanie uzupełniona po przeprowadzeniu konsultacji społecznych.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Prognozowane skutki finansowe projektowanej ustawy będą miały niewielki wpływ na budżet państwa z uwagi na to że zasadnicza część zadań regulowanych niniejszą ustawą jest już

obecnie wykonywana przez Krajowego Administratora i finansowana ze środków NFOŚiGW. Nowe zadania Krajowego ośrodka wprowadzone ustawą również nie będą stanowiły obciążenia budżetu państwa i będą finansowane z tego samego źródła.

Skutki finansowe związane z przyjęciem nowych regulacji wynikają z powierzenia Krajowemu ośrodkowi nowych zadań związanych z włączeniem do systemu operatorów statków powietrznych oraz nadzorowaniem wypełniania obowiązków przez uczestników systemu.

Ważną grupę wydatków Krajowego ośrodka stanowi prowadzenie krajowego rejestru uprawnień do emisji i baz danych koniecznych do sprawnego monitorowania i zarządzania systemem (zakup, utrzymanie, konserwowanie, serwisowanie i rozwój oprogramowania i sprzętu informatycznego koniecznego do prowadzenia baz informatycznych, pozyskanie, weryfikację informacji i danych znajdujących się w budowanych systemach informatycznych).

Kolejną pozycję w budżecie stanowią prace i ekspertyzy konieczne do przygotowania dokumentów rządowych np. Krajowego planu. Inne istotne pozycje to wynagrodzenia pracownicze, koszty szkoleń prowadzonych przez Krajowy ośrodek, środki na działanie i utrzymanie Krajowego ośrodka. Przygotowywany projekt ustawy poszerza katalog zadań Krajowego ośrodka przede wszystkim o zadania wynikające z konieczności inwentaryzowania, zbierania, przetwarzania i weryfikacji informacji i danych, zadania związane z oceną zweryfikowanych raportów z emisji oraz zatwierdzaniem planów monitorowania operatorom statków powietrznych, a także wykonywaniem zadań związanych z ustalaniem wielkości przydziału uprawnień do emisji operatorom lotniczym.

Warto wskazać, że z mocy art. 4 ust 2 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji ze środków pochodzących z opłat i kar ponoszonych na podstawie przepisów o wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji finansowana jest również realizacja zadań publicznych powierzonych Krajowemu ośrodkowi, które wymienia ustawa o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji. Krajowy ośrodek jest odpowiedzialny m.in. za utworzenie i prowadzenie krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, sporządzanie raportów i prognoz dotyczących wielkości emisji, a także wykonywanie szeregu innych zadań związanych z funkcjonowaniem krajowego systemu bilansowania i prognozowania emisji, opiniowaniem wniosków dotyczących realizacji projektów wspólnych wdrożeń.

Koszty związane z wykonywaniem nowych zadań powierzonych Krajowemu ośrodkowi oraz zadań przewidzianych dla Krajowego ośrodka ustawą o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zostaną zrównoważone corocznymi wpływami pochodzącymi z opłat wnoszonych przez uczestników systemu.

Koszt organizacji aukcji jest trudny do oszacowania z uwagi na to, że na etapie tworzenia przepisów niniejszej ustawy nie można określić na jakiej platformie informatycznej aukcja zostanie przeprowadzona (dostawca usług w tym zakresie zostanie wyłoniony w drodze przetargu). Koszt organizacji aukcji będzie utrzymywany na minimalnym koniecznym poziomie.

Rozszerzenie katalogu kar za niedopełnienie obowiązków przewidzianych przepisami projektowanej ustawy może potencjalnie spowodować dodatkowe obciążenie inspekcji

ochrony środowiska w zakresie kontroli przestrzegania wymagań określonych przepisami ustawy.

Głównym źródłem finansowania realizacji zadań Krajowego ośrodka będą środki pozyskane z opłat za korzystanie ze środowiska – tylko za emisję dwutlenku węgla, wnoszone przez prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych.

Projekt ustawy przewiduje przekazanie części wpływów z opłat za emisję gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem, stanowiących przychód NFOŚiGW, na finansowanie działań Krajowego ośrodka. Przesunięcie części środków z opłat i przeznaczenie ich na realizację zadań Krajowego ośrodka spowoduje, iż koszty związane z funkcjonowaniem Krajowego ośrodka, w tym powierzeniem szeregu nowych zadań publicznych nie będzie stanowiło dodatkowego obciążenia budżetu państwa.

Należy zauważyć, że opłaty wnoszone przez prowadzących instalację stanowią należność z tytułu korzystania ze środowiska, nie stanowią odpłatności za przyznane uprawnienia do emisji.

Szacowane wpływy z tytułu opłaty rejestracyjnej za przyjęcie wniosku o przydział uprawnień do emisji dla operatorów statków powietrznych równowartość w zł polskich 100 euro – ok. 15 wniosków – 6.375 zł.

System może generować dodatkowe środki finansowe pochodzące ze sprzedaży uprawnień na aukcji. Określenie wielkości wpływów z tego tytułu jest niemożliwe ze względu na trudną do przewidzenia wielkość puli uprawnień, która zostanie przeznaczona na aukcję. Środki pozyskane z aukcji uprawnień będą stanowiły przychód budżetu państwa.

W ocenie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska nałożony projektem ustawy na Inspekcję Ochrony Środowiska obowiązek wykonywania nowych zadań, wymaga zapewnienia 16 nowych etatów dla WIOŚ (po 1,5 etatu w woj. mazowieckim i wielkopolskim, po 0,5 etatu w woj. świętokrzyskim i opolskim i po 1 etacie w pozostałych 12 województwach) i 1 etat dla GIOŚ – razem utworzenie nowych 17 stanowisk pracy.

Utworzenie nowych stanowisk pracy (koszty bezosobowe - zakup sprzętu komputerowego, mebli, podłączenie linii telefonicznej, szkolenia specjalistyczne) koszt ok. 10 tys. zł/etat oraz rocznie wynagrodzenia koszt ok. 50 tys zł/etat – razem koszty początkowe 170 tys. zł oraz koszty bieżące 850 tys. zł.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Regulacje prawne zaproponowane w niniejszej ustawie nie będą miały zasadniczego wpływu na rynek pracy.

Pewien wpływ na tworzenie nowych miejsc pracy może mieć wprowadzenie nowej specjalizacji w sferze usług świadczonych przez niezależnych audytorów polegających na weryfikacji raportów składanych przez operatorów statków powietrznych.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, uwzględnia zagadnienia takie jak wynikające z ustawy koszty obciążające podmioty uczestniczące w systemie i ich relacje do dochodów tych podmiotów.

Polityka klimatyczna UE, w tym wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji, jest instrumentem z założenia generującym pewne koszty dla uczestników systemu. Przedsiębiorcy, którzy nie podejmą działań mających na celu ograniczenie emisji, narażają się na koszty zakupu dodatkowych uprawnień do emisji lub obowiązek ponoszenia kar.

Projektowana ustawa nie ma bezpośredniego wpływu na wielkość przydziału uprawnień dla Polski, które zostaną rozdysponowane prowadzącym instalacje oraz operatorom statków powietrznych. Określenie wielkości przydziału uprawnień dla poszczególnych prowadzących instalację jest dokonywane w KPRU i podlega ocenie Komisji Europejskiej. Określenie wielkości przydziału uprawnień operatorom statków powietrznych ma następować w oparciu o ogólnowspólnotowy wzorzec porównawczy określany przez Komisję Europejską oraz zweryfikowaną liczbę tonokilometrów pochodzących z operacji lotniczych w danym okresie.

Trudno jest oszacować wielkość obciążeń wynikających z tytułu sankcji finansowych przewidzianych w projektowanej ustawie. Ustawa rozszerza katalog zachowań zagrożonych karami, stąd można się spodziewać, że obciążenia przedsiębiorców z tego tytułu wystąpią.

Akt ma znaczący wpływ na konkurencyjność naszej gospodarki, jak również na sytuację społeczną i rozwój regionów. Z uwagi na wysokie nawęglenie produkcji energii elektrycznej, akt wpływa na ceny energii elektrycznej, a te dotyczą bardzo zarówno duży przemysł, jak i sektor MŚP, a także gospodarstwa domowe.

Należy także wspomnieć o pozytywnym wpływie na gospodarkę, dzięki sprzyjaniu oszczędności energii i paliw, a także poprawie stanu środowiska, zwłaszcza czystości powietrza, co ma pozytywny wpływ na rozwój regionów, zwłaszcza turystycznych, a także na poprawę stanu zdrowia społeczeństwa

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Proponowane regulacje prawne mogą mieć wpływ na sytuację gospodarczą i rozwój regionów. Wypełnianie obowiązków określonych ustawą przez krajowe przedsiębiorstwa może mieć wpływ na sytuację gospodarczą i rozwój regionalny z uwagi na fakt, iż cena uprawnień za emisję kształtuje koszt produktu lub usługi wytwarzanej przez przedsiębiorstwa uczestniczące w systemie.